

SAYI: 21 4-18 AĞUSTOS 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

•Kitleler
Sosyalizme
Yöneliyor

•Yoğun-
Devrimci
Dönem

•Diri
Devrim
Diri
Kavrayış

•Baskılar
Bizi
Yıldırılmaz

•Remzi Aydın
Ölüm Orucu
Eyleminin
406. Gününde

•400.
Günde
Taksim'de
Eylem

•Ezilen
Ulus
Olmayı
Doğru
Anlamak

•Ölümsüz
Komutan
Teğmen
Ali

Merhaba

Sınıflar savaşının giderek sertleştiği bir dönemde yeni sayımızda buluşmanın kıvancı içindeyiz.

Çelişkiler keskin, çatışmalar sert. Yaşamın her alanında yoğun çatışmaların yaşandığına tanık oluyoruz. Ülke ve dünya genelinde yükselen sosyalizmin ayak seslerini duyuyoruz.

Hemen yan tarafta gördüğümüz fotoğraflar, çatışmaların sertliğinin, sınıflar savaşının acımasızlığının kanıtlarından biri yalnızca. Ölüm Orucu eyleminin 406. gününü geride bırakan Remzi Aydın'ın sokaklardaki sesi-soluğu olmak için Taksim'e yürüyen DETAK'lılar, polisin vahşi saldırılarına maruz kaldı. Ayrıntılarını zindanlar sayfalarında bulacaksınız.

"Yeni Evre" teorik olarak değil, bizzat pratik olarak kendini kabul ettirmekte. Gelişmelerin hızı ve kapsamı, hemen herkesi "yeni bir durum" ile karşı karşıya olduğu konusunda uyarıyor. Ne var ki, teorik sığlık ve kavrayışsızlık, ortalama solun bu gerçekliği kavramasını önüyor. Ama bu, ortalama solun "Yeni Evre" konusunda Leninistler tarafından ortaya konan teorinin çarpılmasını ve "aşırmasını" engellemiyor. Yazarımız C. Dağlı'nın yazıları bu konuları ele alıyor.

"Tek taraflı ateşkes" in sona erdirilmesiyle birlikte, gerçekte hiç susmamış olan silahlar üst perdeden konuşmaya başladı. İç savaş yangınında tüm "barış" girişimleri baştan başarısızlığa mahkumdu. Yaşamın hükmü, sonunda, Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni ateşkesle son vermeye zorladı. Şimdi Kürdistan'da şiddetlenen savaş, "geçici yol arkadaşları" ile devrim arasında yeni bir ayrımı gündeme getiriyor. Uzlaşma çığıtları, sahipleriyle birlikte savaşın ateşinde eriyip gidecektir. Bu sayımızın gündem yazısı bu konuyu ele alıyor.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

KİTLELER SOSYALİZME YÖNELİYOR

Kitleler her yerde ayaklanıyor ve devlet güçleriyle çatışıyorlar. Bu, yalnızca bir anlık bir eylem değil, süreklilik gösteren bir başkaldırıdır. Kapitalizm altındaki büyük birikimin ve öfkenin patlamasıdır. Fakat yalnızca bu da değildir; eski sistemi aşan ileri bir bilincin ürünüdür. Kitleler sosyalizme yöneliyor. Bu durumda, kitleleri Leninist Partiye nasıl kazanmalıyız; ya da Parti'nin kitleler üzerindeki etkisini nasıl artırabiliriz; bugün yanıtlanması gereken devrimci soru budur.

Her şeyden önce, sosyalizme yönelen geniş bir kitlenin var olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Bu, bizim dışımızda bir gerçektir. Özel olarak örgütlü güçler tarafından etkilenmenin dışında, genel sosyalist mücadele tarafından etkilenmiştir. Sosyalizmin genel etkisi dünya çapında verilen sosyalizm mücadelesinden geliyor. Sosyalist mücadele tek tek ülke sınırlarını aşmış, dünya çapında bir mücadele haline gelmiştir. Enternasyonal sosyalist hareket, her ülkedeki proletaryayı şöyle ya da böyle etkiliyor. İnsan bilincini dünya koşulları belirliyor. Kitlelerin sosyalizmden etkilenmesinin başka bir etkeni, yüzelli yıllık büyük sosyalist birikimdir. Ve bu sosyalist birikim kitaplar yoluyla, yayınlar yoluyla, komünist örgütler aracılığıyla kitlelere götürülüyor. Sonuçta, sosyalizmden etkilenmiş geniş bir kitlenin var olduğunu görüyoruz. Burjuvazinin etkisi dışında, sosyalist bir kitle var.

Sosyalizm, kitlesel bir güçtür, sos-

yal bir güçtür.

Sosyalizm safları sürekli yeni kitle akışıyla doluyor. Birileri mücadeleden geri düşse bile, yerleri hemen doluyor. Her gün yeni yeni insanlar mücadeleye atılıyor. Bunların başında da genç kuşaklar geliyor. Çalışan sınıfların ileri yaşta olanları, sosyalist mücadeleye katılmada ayak sürçerken, genç işçiler onlara göre çok daha cesur davranıyor. Çoğu kez ileri yaştaki işçiler arasında sosyalizmin militan vurucu gücünü oluşturuyor. Bundan da anlaşılacağı gibi, genç emekçileri örgütlerken, onlara özel bir ağırlık vermeliyiz. Gençlik içindeki çalışma boşa gitmeyeceği gibi, bu alandaki çaba daha kısa sürede sonuç verir. Kitleler içinde çalışan kadrolar, bu sonuca kendiliğinde ulaşıyorlar. Oysaki, genç işçilere bilinçli ve hedefli yaklaşılması gerekiyor. Sosyalizmin bu dinamik, militan, sürükleyici gücüne daha büyük ve daha planlı çaba göstermek, devrimin zaferi için zorunludur. Genel olarak gençliği, özelden de işçi gençliği örgütlemek, harekete geçirmek, devrimin ve devrimde zaferin ön koşuludur.

Türkiye ve Kürdistan'ın tüm illelerinde geniş sayılabilecek bir sosyalist potansiyel var. Bu güç sanılandan çok daha fazladır. On yıllarca süren devrimci mücadelenin çocuğu olarak doğmuştur. Bırakıp giden olsa da, gelenler daha fazladır. Sürekli genişleyen devrimin politik ordusu, bugün büyük bir güçtür.

Kitleler her yerde ayaklanıyor ve devlet güçleriyle çatışıyorlar.

Bu, yalnızca bir anlık bir eylem değil, süreklilik gösteren bir başkaldırıdır.

Kapitalizm altındaki büyük birikimin ve öfkenin patlamasıdır.

Fakat yalnızca bu da değildir; eski sistemi aşan ileri bir bilincin ürünüdür.

Kitleler sosyalizme yöneliyor.

Bu durumda, kitleleri Leninist Partiye nasıl kazanmalıyız; ya da Parti'nin kitleler üzerindeki etkisini nasıl artırabiliriz; bugün yanıtlanması gereken devrimci soru budur.

Bu noktada sorulması gereken soru şudur: Bu büyük sosyalist potansiyeli programlı, hedefli, örgütlü bir gücün etkisine nasıl sokabiliriz? Bu soruya doğru yanıt vermeliyiz. Kitleleri etkilemenin doğru araçları, diğerleri tarafından değilse bile, Leninist Parti tarafından iyi biliniyor. Burada üzerinde durulması gereken araçlar değil, anlayıştır. Araçlara yön verecek olan da budur. Kesinlikle sorunun doğru yanıtı dışımızda geniş bir sosyalist kitlenin varlığını (gerçeğini) kabul etmektir. Sonra her şey, bunun ardından gelecektir.

Sosyalist kitleleri nasıl etkimize alacağımız, onlarla bir araya geleceğimiz, bunun yollarının ne olduğunu, nasıl etkin olarak kullanılacağı sahip olduğumuz devrimci anlayışa bağlıdır.

Geniş düşünmeliyiz. Gerçekçi düşünmeliyiz. Gerçekçi düşünmek, nesnel olanı, dışımızda olan gerçekleri anlamak demektir. Fakat, bu demek değildir ki, gerçekçi düşünmek, nesnel olana boyun eğmektir. Devrimci anlamda gerçekçi olmak, bir gerçeğin yerine başka bir gerçeği koymaktır. Devrimci olmak, dışımızda varolan sosyalist potansiyelin varlığını yalnızca kabul etmek demek değildir; devrimcilik, dağınlık ve örgütsüz olan sosyalist kitleleri örgütlü ve etkin hale getirmektir. Büyük bir kitle olmakla birlikte dağınlık olduğundan, kendisini güçsüz görüyor. Örgütlendiğinde, kendini güçlü görecektir ve kendi gücüne güveni artacaktır. O zaman hiçbir gücün karşısında duramayacağını görecektir.

Sınıf mücadelesi bir bütündür: teorik, politik ekonomik (pratik). Proletarya bu bütünlüğe dayandığı zaman sırtı yere gelmez. Sınıf örgütleri de, birbirinden farklılık gösterirler: sınıf sendikaları, işçi komite ve konseyleri, dernekler ve sınıf partisi. Her bir sınıf örgütlen-

mesinin, sınıf savaşımındaki yeri, görevleri farklıdır. Bunların içlerinde devrimci sınıf partisi, diğer tüm proleter sınıf örgütlerine önderlik etmesi ve onları yönlendirmesi nedeniyle, diğerlerinden ayrılır. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, proletaryanın devrimci kurmaydır, yönlendirici gücüdür.

Çok açıktır ki, devrimi gerçekleştirecek bir komünist partisinin her zaman büyük bir parti olmasına gerek yoktur. Küçük bir parti de, devrimi gerçekleştirebilir. Hatta bugüne dek, genel olarak böyle olmuştur. Fakat, eğer bu parti halk kitlelerinin çoğunluğunun desteğini ve sempatisini kazanmışsa. Eğer

Çok açıktır ki, devrimi gerçekleştirecek bir komünist partisinin her zaman büyük bir parti olmasına gerek yoktur. Küçük bir parti de, devrimi gerçekleştirebilir. Hatta bugüne dek, genel olarak böyle olmuştur. Fakat, eğer bu parti halk kitlelerinin çoğunluğunun desteğini ve sempatisini kazanmışsa. Eğer bu parti, kitleleri etkileme ve sürüklemeye yeteneğine sahipse, kitlelerin desteğini arkasına almış, küçük bir parti de devrimi zafere götürebilir.

bu parti, kitleleri etkileme ve sürüklemeye yeteneğine sahipse, kitlelerin desteğini arkasına almış, küçük bir parti de devrimi götürebilir.

Ama genellikle, kitlelerin desteğini kazanmış olmakla partinin kendisi birbirine karıştırılıyor. Bu yalnızca ideolojik bir kafa karışıklığı değil, genel olarak oportünizmin (ki bir adım ötesi sosyal-reformizmdir)proletaryanın sınıf mücadelesini muğlaklaştırmasının so-

nucudur. Devrimi gerçekleştirmeye yetenekli bir parti yerine; devrimi gerçekleştirme yeteneği olmayan “kitle partisi”ni koyarlar. Oportünistlerin “kitle partisi” anlayışı, proletaryanın öncü sınıf partisi örgütlenmesini etkisizleştirmeyi, tasfiye etmeyi amaçlıyor. Bu oportünist görüş, yasallığı temel alıyor. Bu görüş, komünist partisinin, kapitalizm altında, kitlelerin çoğunu saflarına kazanabileceği hayaline dayanıyor. Ancak devrimin yapabileceğini, devrimden önce yapmaya kalkışıyor. Oysaki, kitlelerin çoğunu harekete geçirecek, e-ğitecek ve geçmişle köklü bir kopuşa sokacak olan devrimin kendisidir. Devrimle ve devrimin sağlayacağı demokratik ortamlardır ki, büyük kitleler sosyalizmi kurmaya seferber olacaklar.

Ancak devrimci bir parti bunu başarabilir. Komünist partisi devrimci bir partidir. İleri olan ne varsa onu benimser; teorisi ileri bir teoridir. Tarihin vardığı aşamanın doğru nesnel bir çözümlemesini yapar. Taktiğine bilimsel görüşleri yön verir. Ortalama sol hareket ise, hem tarihsel gelişmenin gerisinde kalmıştır, hem de ileri olan kitle bilincinin gerisindedir. Taktikleri geridir; bir bütün olarak sınıf mücadelesine ayak uyduramıyor. Bu nedenle tam bir kriz içindedir. Buradan çıkaracağımız özsel sonuç: diyalektiğe, yalnızca diyalektiğe dayanmak gerektir.

Kitleler her yerde kapitalizme karşı saldırı içinde. Bütün devrimci ve yıkıcı güçler iktidarı ele geçirmeye çıktı. Tarihte hiçbir toplumsal sistem, kapitalizm kadar, bu denli kitle saldırısına uğramamıştır. Bu devrim kesinlikle daha ileri gidecektir. Bu devrim, kapitalizmi sosyalizme dönüştürecektir. Proletarya bu dönüşümün biricik öncüsü ve motor gücüdür; Proletaryanın devrimci sınıf partisi bu tarihsel eylem sürecinin yönetici ve yönlendirici gücüdür.

C.DAĞLI

YOĞUN-DEVİRİMCİ DÖNEM

Her tarihsel dönem kendi özgünlüğü içinde irdelenmeli. Bütün tarihi gelişimle ilişki içinde, fakat kendi özellikleri temelinde. Evrimi kabul eden bu biçimde hareket etmek zorunda. Evrim, birbirini izleyen evreleri içerir. Her tarihsel evre, önceki dönemin izlerini taşır, ama aynı zamanda, bir sonraki dönemin tohumlarını da taşır. Her tarihsel dönemin bir geçmişi, bir de geleceği vardır. Ne kadar geçmişin izlerini taşısa da ondan tamamen farklıdır. Doktrinerler ve dogmatikler, işte bu gelişmeyi hesaba katmazlar. Dolayısıyla ne yöntemleri materyalisttir, ne de düşünce biçimleri diyalektik.

Türkiye'deki dogmatik ve doktrinerler tarihi anlamada bir hiçler; ama kendi dışında ortaya konan devrimci teoriyi kendilerine mal etmekte, onu bozmakta ustalar. Ve biz, her gün bunun nasıl yapıldığını izler olduk. Kendileri hiçbir çaba göstermeden kendi dışında oluşturulmuş teoriyi kendine mal etmek nasıl bir karakterdir. Hiçbir kaynak göstermeden, kendi dışında ortaya konan görüşleri alıp, kendi düşüncesiymiş gibi açıklamak, Türkiye küçük-burjuva sosyalizmin bir karakteri oldu. Yıllar boyu çeşitli konularda ki görüşlerimizin başına gelen, en son olarak, Yeni Evre'de ortaya konan görüşlerin başına geliyor. Tarihsel, toplumsal gelişmeleri anlama yeteneğinden yoksun olanlar, oluşturulmuş teoriyi de alıp kendi ortalama sol dillerine çevirmekte epey uzmanlar. Leninist Parti tarafından geliştirilen teorinin devrimci özü alınsa ya da kaynak gösterilse söylenecek şey olmaz. Ama bunun iyi bir örneğine hiç rastlamadık.

Derin bir tarih bilgisi olmadan da her gün gözlerimizin önünde olup-bitenler biraz gözlenirse, bir önceki dönemden, nasıl farklı olan bir döneme girdiğimiz kavranacaktır. Nasıl bir döneme girdiğimizi gösteren, ülkelerde ve tüm dünyada her gün meydana gelen sayısız sınıfsal çatışma ve sayısız toplumsal olay var. Günceli gözlemleyerek saptayacağımız bu sayısız olay üzerinde biraz düşünülse, tüm bu çatışmaların tüm kapitalist dünyayı alt-üst edecek bir devrimin güçlü patlamaları olduğu anlaşılacaktır. Türkiye'nin, Kürdistan'ın ve dünyanın ortalama sol yayınlarında bu patlamaları bölük-pörçük görmek mümkün; ama ne bunun anlamını kavramışlar, ne de gelişmenin bütünlüğünün parçaları olduğunu. Nesnel gelişmenin diyalektiği onların dillerinde bozulmuş olarak ortaya konuyor.

İçine girdiğimiz dönem, yalnızca yeni bir dönem değil, yoğun-devrimci bir dönemdir. Kapitalist sistemin tüm çelişkilerinin, uzlaşmaz çelişkilerinin keskinleştiği, dolayısıyla bunun sınıflar savaşımının şiddetlenmesinde kendisini gösterdiği; tüm bu çelişki ve çatışmalarını proleter ve burjuva yazında şiddetli ideolojik çatışmalarda yansımaları bulduğu bir dönem. İçinde olduğumuz yoğun-devrimci dönemin tüm yönlerini tanımlayan yalnızca Leninistlerdir. Ancak daha puslu biçimde de olsa, farkında olanlar da var; hem Türkiye'de, hem dünyada. Ve bunun, kendilerine nasıl bir devrimci görev yükleyeceğinin de farkındalar –ama onlar bu görevleri karşılamayı göze alamıyorlar. Onlar kendilerini gelişmeye uyarlayacaklarına, tersine gelişmeleri kendi konformist-statükocu konumlarına göre yorumluyorlar. Keskin çelişkileri, şiddetli sınıf çatışmalarını yumuşak göstermek uzmanlık dallarıdır. Ne zaman sınıf savaşımının zo-

runluluklarını yerine getirme durumuyla karşılaşmalar, hemen işçi sınıfının ve halk kitlelerinin (aslında “biz” demenin başka bir ifadesi) hazır olmadığını ileri sürerler- ve onlar hiçbir zaman hazır olmayacaktır.

Dünya bir süreden beri yeni bir eylem dalgasına sahne oluyor. Yalnızca yeni bir eylem dalgası değil; bir yoğun-eylem dalgası. Yoğun-devrimci döneme denk bir eylemlilik süreci. Şu Latin Amerika'ya bakın: Burjuva egemenlikleri sarsan sokak çatışmalarının, halk ayaklanmalarının, gerilla eylemlerinin, işçi eylemlerinin, köylü, yoksul-köylü mücadelelerinin, tüm ilerici güçlerin başkaldırılarının ardı-arkası kesilmiyor. Orada hep eylem vardı; bu defa ise; yoğunluk ve sıçrama gösterdi. Büyük bir eylem patlaması var. Bunun temelinde uzun süredir birikmiş olan sorunlar ve sınıf çelişkileri var. Tüm bu sayısız sınıf çatışması kapitalist üretim biçiminin kendisinden kaynaklanıyor.

Yakın zamana kadar Latin Amerika bir devrim odağı olarak parmakla gösterilirdi; bugün ise dünyanın her köşesi Latin Amerika oldu. Bu gelişmenin en çarpıcı örneği Kuzey Amerika'dır. Bir süre öncesine kadar Kuzey Amerika her tür devrim ve devrim tehlikesinden yalıtılmış, kapitalizmin sağlam bir korunağı olarak düşünüldü. Bugün ise harekete geçen bir Kuzey Amerika devriminden söz edebiliriz. Avrupa ise dünyanın en yoğun-eylemliliğin yaşandığı bir yer oldu. Bağımlı ülke devrimci halk hareketleri artık yalnız değil; emperyalist ülke proletaryasının enternasyonal eylemlerinde en büyük desteğe sahiptir. Orta yerde bir enternasyonal örgüt olmasa da, proletarya hareketi enternasyonal temelde gelişiyor. Eğer bir enternasyonal hareketten söz ediyorsak; bu, proletaryanın dünya çapındaki savaşımından konuşuyoruz demektir. Dünya yoğun-devrimci evrede.

Fakat, Türkiye'nin ve Dünya'nın ortalama sol hareketi bu devrimci gelişimi anlamış değil. Emekçi kitleler yaşamları ve deneyimleriyle nasıl bir tarihsel süreçte girildiğini iyi kavıyorlar. İleri atılmada çok cesur davranıyorlar. Nesnel ve öznel gelişmelerin gerisinde kalanlar, emekçi kitleler adına hareket ettiğini söyleyen sosyal-reformistler ve oportünistlerdir. Bu tip politik mücadele tarzı çökmüş-tür artık. Bu, bir geriye düşüş değil, tersine ileriye doğru büyük bir gelişme ve sıçramadır. Ortalama sol düşünce, sosyalizm geleceğin sorunudur deyip, onu belirsiz bir geleceğe erteleyip, somut olarak reformlar mücadelesiyle kitleleri oyalama çabası içindeyken; emekçi kitleler kapitalizmi alt-üst edecek eylemlere girişiyor. Her şey yerli yerine oturuyor.

Emekçi kitleleri sistem içinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapanlar, Leninistlerin devrimci görüşlerine sarılarak yaşam bulmaya çalışıyor. Bu kabul edilemez. Devrimci teori reformist-oportünist görüşlerin dayanağı yapılamaz. Bir dönem artık sona eriyor; proletaryanın önünde ucu sosyalizme varan yeni bir dönem açılmıştır.

Yoğun-devrimci dönemin burjuva toplum üzerindeki etkisi, her yerde “güvenlik önlemleri”nin artırılmasıdır. ABD, devletin birçok kurumu yetmezmiş gibi, “iç-güvenlik” bakanlığını oluşturdu. Avrupa bir dizi faşist yasa çıkardı; ortak güvenlik kurumları kurdu. Hemen hemen tüm kapitalist ülkeler arasında güvenlik anlaşmaları imzalandı; devletin militarist yapısı güçlendirildi. NATO'nun esas misyonu, halk ayaklanmalarını ezmektir. Tüm güvenlik önlemleri; burjuvazinin gücünün değil, güçsüzlüğünün ve acizliğinin ifadesidir. Sistemin yıkım dinamikleri hızlandıkça burjuva egemenlik kaskatı kesiliyor. Fakat sonuç değişmeyecek: işçi sınıfı ve halk kitleleri bir kere ayağa kalktı mı, en katı egemenlik, artık egemen değildir; yıkılıp gitmesi kaçınılmazdır.

DİRİ DEVRİM

DİRİ KAVRAYIŞ

Yalnız en dogmatik budalalar, suyun kaynama noktasına gelip gelmediğini termometre ile ölçmeye kalkar. Oysa, bu konuda azıcık pratik-diri zekaya sahip olanlara, su yüzüne çıkmaya başlayan kabarcıklar çok şey anlatır. Ne yazık ki toplumsal yaşamın kaynama derecesini ölçmeye yarayan bir özel termometre icat edilmedi. Bilim milyarlarca kilometre ötedeki bir yıldızın sıcaklığını ölçebilse de, toplumsal olaylarda deney aletleri işe yaramaz. Yaşamı temelden değiştirmeye hazırlanan bir öncü partinin, ayaklanma ve devrimin olgunluk derecesini ölçmek için, diri-devrimci bir kavrayış gücünden, suyun üzerinde biriken kabarcıkları dikkatle izlemekten başka bir “ölçü” aracı yok, olmayacak.

Daha öncekiler bir yana, son birkaç ayın toplumu sarsan olayların kısa bir dökümünü yapalım. Tartışması haftalarca süren ve emekçileri politik bir hareketlilik zemininde ayrışmaya iten 1 Mayıs; aynı zemin üzerinde yükselen, fakat bu kez çok daha geniş bir çevreyi alanlarda bir araya toplayan NATO Zirvesi (yüz binlerin haftalar süren hareketliliği); Antalya ve İstanbul/Pendik’te yoksul halkın konut yıkımlarına karşı sert, radikal isyankarlıkları; Viranşehir’de küçük üretici köylülerin kaymakamlık, AKP ve MHP parti binalarını talan etmeye varan öfkeleri; Kürt halkında ve gençliğinde barışçıl yollar dışına taşan kabarmalar; ve nihayet, daha az dikkat çeken ama etkisi asla daha az olmayan, fabrika ve atölyelerde işten çıkarmalara, aşırı çalışmaya yönelen kaynaşan, dağınık ama oldukça yaygın hareketlilik. Suyun yüzüne vuran kabarcıklar bunlar. Nerdeyse on beş yıldır,

kaynama noktasında bulunan ve zaman zaman kabından taşan toplum, öncü devrimci güçlere işte böyle, bu tarz çağrılar yapar.

Kaynamanın nedeni, toplumun altında sürekli yanan ateş, herkesçe malum. Sürekli büyüyen ve temposunu artıran işsizlik, derinleşen ve dayanmanın son noktasına doğru hızla yol alan sefalet, gelecekte umudunu tümüyle kesen milyonları yaratır. Çelişkiler öyle bir aşamada ki, sürekli ‘toplumsal patlama’ korkusuyla yaşayan sermaye, bu çelişkileri yumuşatacak önlemleri almak yerine, onu daha da derinleştiren, son hadine doğru adeta arkadan iten politikalar izlemekten kendini alamıyor: Birkaç örnek bu olguyu açıklamak için yeterlidir. Devletin yeni iş alanı yaratmak için yaptığı yatırımların tutarı, krizin en etkin olduğu 2002 yılındaki tutarın en çok onda biri kadar. Yeni vergi soygunları, ağır hapis cezaları, sendikal örgütüllüğü dağıtmaya yönelik doğrudan saldırılar. İşte sermaye sınıfının ‘toplumsal patlama’ tehlikesine karşı yapabildikleri... Sermaye, yangına uçak benziyle gidiyor.

Canlı Kavrayış Ve İki Rejisör

Yaşamın ve kitlelerin dilini, çağrısını anlamak, parlak bir zekanın ötesini gerektirir. Yoksa, zekası en parlak bir kör, filin bacağına dokunduğunda onu ağaç zannedebilir. Bütüne dokunmadan, parçaları bütünleştirecek kavramlara, bilgiye ve birikime sahip olmakla, canlı kavrayışa ulaşamaz. Şurada ateş, burada kaynama, şurada bir yasa, politika, saldırı; orada bir tepki, talep, eylem görmek; şurada bir neden, burada bir

sonuç tespit etmek, yalnızca yaşamı donuklaştırır. Oysa diyalektik, canlı bir kavrayış gücüne, duru bir şimşek gibi gökten çakan olayların bir bütün içinde (dünya ve ülke bütünü) değerlendirilmesine; geçmişte ve günümüzde meydana çıkan başka olaylarla ilişkisinin, iç içe geçişinin, nitelik değişiminin gözlenmesine; güncel bir olayın dile gelen biçimi içinde kendini körleştirmiş olan asıl karşıtlığın tespit edilmesine ve bu karşıtlığın hareketlilik ve canlılık kazandığı en keskin haline dek izlenmesine dayanır.

Pendik halkının isyanında, bir yanda belediyenin yıkım kararı, diğer yanda halkın yıkıma direnişini görmek ve olayları sadece bu çerçevede açıklamak kadar yavan, sıradan, donuk ve değiştirmeye gücünden yoksun bir fikir olmaz. Oysa diyalektik kavrayış basit ve gelip geçici bir olayın içinde (burada Pendik ya da Viranşehir olayları) dahi, bütünün bir kesimini, “mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirildiği” sosyal pratiğini görebilir. Yeter ki olayın muhtevasında dile gelen temel çelişki, bütün içinde ve sonuna dek izlensin.

Devrim, toplumsal bir altüst oluş olarak tarihi olayların olağanüstü hızlanmasıyla gerçekleşir. Tıpkı günümüzdeki gibi. Ancak devrimin öldürücü darbelerini indirebilmesi için olayların hızlanması yetmez. Bir de, Lenin’in sözleriyle, “*eşi duyulmadık şiddette ekonomik, politik, ulusal ve uluslararası krizine yol açacak durumda olan büyük, önemli, güçlü bir ‘rejisör’ gereklidir.*” Bu rejisör, hızlanan tarihte ani dönemeçler yaratarak, “mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesini” sağlayacak devrimci enerjiyi sıçramalı olarak ortaya çıkarır. Ekim ve Doğu Avrupa devrimlerinde bu rejisör, emperyalist savaşlar olmuştu. Şu an bir değil, iki büyük “rejisör”, toplumsal altüst oluşlara yön veriyor. Birincisi, emperyalizmin dünya emekçilerine karşı sürdürdüğü “küresel iç savaş”; ikincisi, tek tek ülkeleri ve hatta koca bir kıtanın ekonomisini bir anda felç edebilecek denli büyük bir sermaye birikiminin özel ellerde toplanmasının yarattığı gerilimdir.

Bu iki rejisör şimdi, kimi zaman ikisi bir anda, milyonlarca emekçinin yaşamını çekilmez hale getiren, onları politikaya yandıran olaylardan ve gelişmelerden, büyük dönemeçler yaratarak toplumsal devrimleri hazırlıyor. İşte, NATO Zirvesi ve Irak'taki savaşın, küresel iç savaşın bu iki olgusunun, Türkiye ve Kürdistan emekçileri üzerinde yarattığı büyük devrimci, dönüştürücü etki. Pendik, Viranşehir, vb kararlı, militan eylemler, bu bütünlük içinde görüldüğünde gerçek anlamına, canlı anlamına kavuşuyor.

Ayaklanma Momenti

Çanlar sermaye sınıfının cenazesi için çalıyor. Ayaklanma momenti canlanıyor. Pendik-Aydos ve Antalya emekçilerinin, konut yıkımı karşısında gösterdikleri dayanışma, örgütlü ve kararlı duruş, neyi gösteriyor? Ayaklanma ruh halini. Sınırlı bir talep için bile olsa, bu denli radikal çıkışlar halkın kendi gücüne güvenini, yaşam zorlukları karşısında dayanmanın son noktasına geldiklerini, önlerine çıkan engelleri aşma kararlılığına sahip olduklarını ortaya koydu. Viranşehir'deki olaylar, bu ruh halinin, yalnızca kent yoksullarında değil, kır emekçilerinde de var olduğunu kanıtıyor. İşte, sınıflar arası ilişkinin en somut tahlili. Devrimin zaferi, canlı yaşam içinde kendini gösteren bu ilişkidir. Yoksul emekçiler arasındaki bu ruh hali birlikteliği, işçi sınıfının yükselen "politik" mücadelesiyle el ele yürüyor. Ve tüm bunlar, birkaç yılın değil, son birkaç ayın hızlandırdığı gelişmeler sadece. Olayların bu derece hızlanması, ikili rejisörün rolünü, burjuvaziye devirecek bir büyük darbeyi hazırlamak yolunda oynadığını kanıtıyor.

Biz ne zaman bir ayaklanma durumundan bahsetsek, oportünizm bunu cansız dar kafalı ve şabloncu bir yaklaşımla ele alıyor. Onlara göre tek bir ayaklanma olabilir; milyonlar doğrudan burjuva iktidarı devirecekleri, Kışlık Saray'ı baskın misali, tek bir darbe. 70'li yılların formel tartışma kalıplarının halen daha etkisi altında, canlı düşünme yeteneklerini kaybetmişler.

Oysa ki, devrimin gelişiminde iç-sıçrama ve aşamaların olabileceğini, bu aşamalarda milyonları etkileyen ve onları son büyük darbeye hazırlayan; önyargılarını, burjuvaziye bu-

dalaca güvenlerini adım adım yok ederek, gelecekteki olandan kopuşu hızlandıran bir dizi "eğitici" ayaklanmayı, sınırlı girişimleri hesaba katmak gerek. Oportünizm bu tür eğitici sınırlı girişimleri bir ayaklanma olarak kabul etmediği gibi, genel hareketi ileri sıçratan devrimci anları ve bunlardan sonuna kadar yararlanmak gerektiğini göremiyor.

Oportünizm, şurada ya da burada, salt direniş görüyor, bunların bir araya gelmemesinden yakınıyor. Burjuvazinin pervasızca saldırmasını emekçileri köşeye sıkıştıran yeni yeni politikaları uygulamaya sokulmasını, bu sınıfın gücüne ve cesaretine bağlayarak, emekçi harekete moral darbe vurmaktan başka bir şey yapmış olmuyor.

Halkın Kırmızı Çizgileri

Halkın, şu ya da bu sorunda en radikal hareketlerle ortaya çıkmaya başlaması, öncünün de radikal bir programla ortaya çıkışını koşullandırıyor, hazırlıyor. Halk artık açıkça, ara çözümlerden, uzlaşmadan, barıştan yana değil, köklü çözümlerden yana. Ve buna giden yolun ancak zorla olduğunun bilincinde. Bu bilinç küçümsenirse, hiçbir devrimci gelişme sağlanmaz. Öncü, yığınların ruh halini yansıtmalıdır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, her alanda kendi politikalarını sınavdan geçirmekle kalmadı, emekçi kitleler üzerinde belli bir etkide yarattı. Zindanlarda, 1 Mayıslarda, seçimlerde ve kavga alanlarında Leninistler geniş kitleler tarafından izlendi. Şimdi, bu geniş kitleler harekete geçiyor. Tıpkı Leninistler gibi, en kararlı, militan, uzlaşmak bilmeyen bir tarzda. Kitle, defalarca sınavlardan geçirdiği bu öncüyü tanıyor. Bu öncünün sınavdan geçmediği tek bir alan kalmıştır: Milyonların ayaklanmasını yönetmek. "Ayaklanma için can atıyoruz" diyenler, bunu hayata geçirenler, Leninistlerin esas politik gücüdür. Bu kitle, orta yolculara, pembe renklilere razı değil. Ciddi hazırlık, moral, bilinç bakımından en ileriyi arıyor. Gücümüz, potansiyel bir güç olarak, bu kitlelerle duruyor. Eğer sınavların en büyüğü olan, geniş kitleleri örgütleme, öncünün etrafında birleştirme yeteneğine kavuşursak artık kıyıya büyük dalgalarda halinde vurmaya başlayan ayaklanma momentini, burjuvaziye karşı ciddi bir darbeye çevirebiliriz. Sınıf dengeleri, ekonomik durum, uluslararası dengeler ve kitlelerin bilinci, bu büyük zor, kanlı, gücümüzün son damlasını da bizden isteyen görevi gerçekleştirebilmemiz için tamamen uygun. Beklemek, ertelemek, ciddiyetsizlik ve kaygılarla hareket etmek pratik öncülük iddiasını bir kenara bırakmaktır. Devrimden vazgeçmektir.

ALÇAKLAR ÖNDEN BUYURSUN

(Bir “Muhabirin” Sövgü ve Yalanları Üzerine)

Beyaz Saray’ın yönetimindeki faşist “neocon”lar, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti’ne (KDHC) saldırmak için her türlü hileye, yalana, çarpıtma ve demagojiye başvurdu. Ama bugüne kadar başaramadı. Dünya öküzün boynuzlarında değil. Olsaydı bile ABD dünyayı boynuzlayan öküz değil! Onun da gücünün sınırları var. Ve bu sınırlar, sanıldığı kadar aksine, alabildiğine dar.

Washington’un faşist güruhu saldırmayı başaramadı başarmasına ya, onun sadık köpekleri, daha tam bir deyimle sahihsiz sokak köpekleri, silaha sarıldığı gibi ateşe başladılar bile. Karanlığın sözcüsü faşist burjuva basın, cepheye çoktan yollandı. Alçaklar önden gidiyor!

Sabah gazetesinin İtalya’da sürten “muhabiri” Yasemin Taşkın, KDHC’ye giderek gözlemlerini yazmış. “Yılın muhabirlik olayı!”. Yoksa bir “yılın muhabirlik olayı” mı demeli?

Gözlemlerini yazacak olan bu “muhabir” öyle kin dolu ki, hazırladığı dizi yazının %90’ı sövgü, geri kalan %10’u ise tümenden yalan. Dizi yazının başlığı bile tüm niyetleri açığa vurmaya yetiyor: “Yasaklı Ülke Kuzey Kore!”

Öfke ve kin konusunda kendini rahat hisseden ve aynı rahatlığı diline yansıtan bu satılmış “muhabire” karşı biz de kalemimizi serbest bırakacağız. Kimi yerde daha ağır kelimeler kullanamıyoruz; okur bizi bağışlasın: Mani oluyor hislerimizi takrime hicabımız.

Sövgüler Dizisi

İlk cümlesinden bitişine kadar küfür dolu bir yazı dizisi hazırlamış bayan “muhabir.” İşte sadece bir örnek:

“Boğazına düşkünlüğüyle tanınan Kim Jong İl’in gittikçe büyüyen göbeği ve ay parçası haline gelen yüzüne karşın, Kuzey Kore halkının büyük bir kısmı açlık sınırında yaşıyor.”

Sözde halkın açlığın pençesinde kıvrandığı “gözlemini” aktaracak. Ama önce devlet başkanı Kim Jong İl’e sunurlu bir küfür savurması gerek. Hem de edebi bir küfür! Şöyle “ay parçası” gibi kelimeleri kullanarak!..

Öyle ya, onun yaşadığı dünyada devlet başkanları zevk-ü sefa içinde yaşar, semirir, zenginleşir. Onun yaşadığı İtalya’da başbakan Berlusconi, yolsuzluklarla, soygunla “ülkenin en zengin adamı” olur; işçilerse basit haklar için ölümüne direnir. Örneğin ABD-Harlem’de, farelerin bile terk ettiği evlerde yaşar siyah yoksullar; Beyaz Saray’ın efendileri ise ortağı oldukları şirketler (ve tabii kendileri) zenginleşsin, karlarını artırsın diye binlerce ve binlerce insanın öldüğü savaşları başlatır. Örneğin Türkiye’de yoksulluktan cinnet geçiren ana babalar çocuklarıyla ölüme giderken, hükümet ve devlet yetkilileri, rafa kaldırılan yolsuzluk dosyalarının da kanıtlandığı gibi, semirip durur. Ama tüm bu örneklerde, hırsızların, yağmacıların yüzü “ay parçası” haline gelmez. Haşa! Sıradan bir olaydır bunlar kapitalist dünyada. Tüm bunlara alışkındır bizim “muhabirimiz.” O, kendisini pazarlamaktan aciz bir meta olarak, elden ele, kucaktan kucağa dolaşmak yazgısıyla, bu olağan gerçekleri geçer. Ondandır istenen, sosyalist bir ülkenin liderine ve sosyalizme

sövgüler dizmesidir. Ve o da tüm bir yazı dizisi boyunca bunu yapar. Biz, terbiyemizi takınıp “hangi otel odalarında, hangi sütlerde semirdiğini”, “yüzünün nerede ‘ay parçası’ haline geldiğini” sormayacağız kendisine.

Sövgüden Arta Kalan Zamanda

Söylenen Yalanlara Dair

“Muhabir”imiz, ilk yazısında, KDHC’ye girmenin zorluklarını sayıp döküyor. Bir yasaklar listesi sunuyor. Fotoğraf çekmek yasak, insanlarla konuşmak yasak, gülmek yasak... yasak oğlu yasak! Toplama kampına gidiyormuş hissi yaratmak istiyor.

Bu yasaklara bir an için inanalım. Ama örneğin, bir restoranda elinde dolar tutan kadın çalışanın fotoğrafını nerede, nasıl çektiğini anlayamıyorsunuz o zaman. Fotoğrafta, elinde dolarla kameraya poz vermiş bir Uzakdoğulu kadın çalışan görünüyor. Ya bu fotoğraf Sosyalist Kore’de çekilmedi, ki o zaman bu konuda, rüşvet ve dolar konusunda yazdığı onca şey yalan; ya da resim orada çekildi, o zaman da böylesine rahat poz verilen her yerin “yasaklar ülkesi” olması tamamen bir masal. Oysa ki, yazının bir çok bölümünde, “toplama kampı”, “esir kampı” gibi ifadeler ve ara başlıklar var. Ve tüm yazı, bu tema ve rüşvet üzerinde şekilleniyor.

Ama tüm bunların ne önemi var. Önemli olan Sosyalist Kore’yi karalamak değil mi? Çelişki varmış, suymuş, buymuş... Bol küfür ve yalan... İşte sermayenin ihtiyacı olan şey bu! “Muhabir” Taşkın’ın yaptığı da...

Yazar her fırsatta KDHC’deki açlığa vurgu yapıyor. Hızını alamıyor. Adım başı rastladığı askerlerden bahsederken -öyle ya, bunca asker olmasa Kore halkı sosyalist rejime karşı ayaklanmaz mıydı!- “Güney Koreli meslektaşlarının fiziken yarısı kadar duran bu askerler” ifadesini kullanıyor. Anlaşılan bayan Taşkın, “fiziken” iri yapılı askerleri tercih ediyor! KDHC’li askerleri tam bir eciş bücüş olarak betimleyen “muhabir”, bu askerlerin yine de “kibirli yaklaşımlarına” şaşırıktan alamıyor kendini.

“Muhabir”in incileri bununla bitmiyor. Seç beğen!.. Hele şu “sanayi toplumu öncesi” tespiti yok mu... sanırsınız KDHC, Ortaçağ döneminde yaşıyor. Peki ama aynı KDHC nasıl oluyor da kıtalararası balistik füzeler yapıyor, nükleer reaktörler kuruyor? Birileri bayan Taşkın’a üretim sürecinin bir bütün olduğunu, herhangi

bir alanda uzay çağını yakalayan bir ülkenin diğer alanlarda ortaçağı yaşayamayacağını anlatması gerek. Üretim süreci toplumsaldır, birbirine bağlıdır. Ve bu bütünlüklü ağ içinde herhangi bir alanda ileri gidiyorsanız, diğer alanlarda en azından bu ileri giden alanın altyapısını, “cephe gerisini” oluşturmak zorundasınız. Özellikle de KDHC gibi emperyalist bir abluka ve ambargo altında bir ülkedeyseniz...

Açlık Görüntüleri

Yazı dizisinin önemli bir bölümü, Sosyalist Kore'deki açlığa ayrılmış. Bir yerde, bir Alman doktorun ağzından “açlığın çok iyi gizlendiğini” yazıyor bayan Taşkın. Ve altta açlıktan bir deri bir kemik kalmış çocukların görüntüleri yer alıyor. Soru: bu fotoğrafları kim çekti? Cevap: Bu resimler, KDHC hükümetinin, sel ve kuraklık felaketinden sonra ülkenin nasıl zor bir durumda kaldığını göstermek için dünya basınına dağıttığı fotoğraflar. Ve en azından 5-6 yıllık bir mazisi var. Yani KDHC yönetimi, açlığı gizlemeye çalışmıyor. Tam tersine durumu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Eğer tüm bunlardan bihaberse, bu, Yasemin Taşkın'ın cehaletini gösterir. Ama onun niyeti gerçekliği aktarmak değil ki! Yarın bir gün ABD saldırıcağı olursa, şimdiden emekçilerin beyninde “yıkılmayı hak eden bir Kore” imajı yaratmak. Sabah gazetesinin bütün amacı bu. Tıpkı Armutlu'da Ölüm Orucunun sürdürüldüğü evlerin basılması ve dört devrimcinin katledilmesi öncesinde, “Burası Filistin Değil” başlığını atarak bu katliama zemin hazırlamaya çalışması gibi.

“Muhabir” Taşkın, yalanlarla, çarpıtmalarla devam ediyor. Gıda yardımı konusunda da sürüyor bu. Sözüm ona, gelen gıdalar halka dağıtılmıyor. Devlet görevlilerinin şatafatlı yaşamlarına yarıyor! “Muhabir” Taşkın, KDHC'yi, en basitinden, TC ile karıştırıyor olmalı. Hani 17 Ağustos depreminde gelen yardımların bütçe denkleştirilmesinde kullanılması örneğinde olduğu gibi. Veya herhangi bir kapitalist ülkede olduğu gibi.

KDHC'ye gelen gıda yardımı, devlet tarafından dağıtılmıyor, Yasemin hanım. Bu yardım malzemeleri, tamamen emekçilerin kendileri tarafından oluşturulan ve tamamen demokratik tarzda çalışan komiteler tarafından dağıtılıyor. Dersinize bir parça çalışsaydınız, bu gerçeği bilirdiniz. Örneğin Amerikan Workers World dergisinde bu konuda onlarca yazı yayımlandı. Pek çok ajansta bu konuda haberler yer aldı. Bunları bilmiyor olmanız çok garip bir tesadüf olsa gerek.

Şu “en fazla yardımı ABD ve Japonya yapıyor” meselesine gelince... KDHC, enerji açığını gidermek için nükleer santral inşa ediyordu. Yakıt yokluğu, ısınma ve aydınlanma gibi temel ihtiyaçları zora sokarken, diğer alanlarda kullanılacak yakıt da bu işlere gitmek zorundaydı. Üstelik, ABD ve hempaları sıkı bir ambargo uygulamaktaydı. Bu şartlarda nükleer reaktörler kurmaya başladı KDHC. Böylece akaryakıt kıtlığıyla baş edebilecek, ısınma ve aydınlanma sorunları nükleer enerjiyle çözüleceği için, örneğin tarımsal makinelerde ve çeşitli ulaşım araçlarında kullanacağı az miktarda akaryakıtla işin içinden çıkabilecekti. Clinton döneminde yapılan anlaşma ile KDHC nükleer santral inşaatını durdurdu. Karşılığında akaryakıt ambargosu kalkacaktı, akaryakıt ve katı yakıt yardımı yapılacaktı. Ayrıca sel ve kuraklık felaketleri ülkeyi açlıkla karşı karşıya bıraktığı için, gıda yardımı da (BM çerçevesinde) ön görülmüyordu. İşte ABD'nin “yardımseverliği”nin perde arkası budur. (Ne var ki ABD, sözünde durmadı. Bush yönetimi, yakıt yar-

Sosyalist Kore'de 1 Mayıs

dımını durdurduğu gibi, ambargoyu sıkılaştırdı. KDHC de nükleer tesislerin inşasına devam kararı aldı.)

Asık Yüzlü İnsanlar

Y.Taşkın, yazısının pek çok yerinde, Sosyalist Kore insanlarını mutsuz, gülmeyen, ciddi ve düşünceli, bir deri bir kemik olarak tasvir ediyor. Bir zamanlar Hollywood, Sovyet insanlarını böyle betimlerdi. Filmlerde saçları briyantınli, buz gibi bakışları olan, ciddi ve asık suratlı, robot İvanlar olurdu Sovyet insanları. Tabii, karşılığında “mutlu Amerikan toplumu”. Fakat sokaklarda mutlu bir toplum bulamayınca, striptiz barlarda, revü kızlarının baldır bacak gösterilerinde cisimleşirdi bu “mutlu Amerikan toplumu”. Anlaşılan bu tip yerleri mutluluğun temel göstergesi sayıyor Y. Taşkın, haliyle pek yadırgıyor Kore insanlarını. Kendisi gibi “özgür bir meta” olmadıktan sonra insan mutlu mu olurmuş! Eminiz gülen insanları gördüğünde de ya “silah zoruyla güldükleri”ni söyleyecek ya da açlıktan yüzlerinin çarpıldığını. Oysa birkaç yıl önce Atlas dergisindeki yazı ve resimlerde mutlu insanlar görünüyordu Sosyalist Kore'de. Ama Hollywood'un misyonunu kendi çapsız kalemiyle oynamaya kalkan bu “muhabir”, elbette gülen insanları görmeyecekti. Görmemesi gerekiyor çünkü. Onun görevi bir “esir kampı” resmetmek, gördüğü ülkeyi değil.

Yıkımlardan Doğan Bir Ülke

Ataları, sebeplerini bilmediği halde o toraklarda ölmüş olan Y.Taşkın, 50 yıl sonra Kore'ye savaşmaya gitmiş biri olarak, düşmanına ölümcül sövgüler ve yalanlar sıralayarak saldırıya geçiyor. Ve böylece düşmanını alt edeceğini düşünüyor zafersiz.

Oysa KDHC, 50 yıl önceki yıkımlardan zaferle çıkmasını bilmiş ve tüm zorluklara rağmen sosyalizmi kurmuş bir ülke. 1950-1953 savaşında ABD Hava Kuvvetleri, başkent Pyongyang'ın tamamını yerle bir etmişti. Kore halkı mağaralara sığındı, ama savaşmaktan vazgeçmedi. Sonunda Çin ve Sovyetlerin yardımıyla düşmanı yendi. Yıkımlar içinde kendi küllerinden doğdu. Tüm saldırılara, baskılara, ambargolara rağmen sosyalizmi kurdu. Ve şimdi bu ülke, bir kez daha ABD ve emperyalistlerin hedef tahtasında. Faşist burjuva basın, ABD'den önce savaşı başlatmış bulunuyor. Sabah gazetesinde yayımlanan Y.Taşkın'ın yazısını böyle yorumlamak gerekiyor. Alçaklıkta sınır tanımayan bu zat, en öne fırlıyor. Dünya sosyalizminin ve KDHC'nin bu savaşı da kazanacağına olan güvencimiz tam. Buna dayanarak, bu düşmüş “muhabir”e diyoruz ki, alçaklar önden buyursun! Onları layık oldukları çukurlara kapatmak insanlık olarak boynumuzun borcudur.

EMPERYALİZMİN

Saldırganlığı Artıkça

ÇÖKÜŞÜ DE HIZLANIYOR...

Mücadele Birliği okurları hatırlayacaktır. 21. yüzyıl üzerine yayımlanan yazılarda, bu yüzyılın “Ayaklanmalar Yüzyılı” olduğunu belirtmiştik. Bizim bu belirlememizden bir süre sonra yapılan NATO Zirvesi’nde de emperyalist-kapitalist sistemin sözcüleri, 21. yüzyılda iç savaşların yaygınlaşacağını ve NATO’nun da kendini buna göre hazırlaması, yapılandırması gerektiğini belirtmişti.

İki karşıt cepheden yapılan bu saptamaların benzeşmesinin temel nedeni, emperyalizmin yeni evresinin belirgin özellikleriydi. Emperyalizmin yeni süreci, eski toplumun bağrında, yeni toplumun bütün maddi-tekniik koşullarının olgunlaşması ve eski toplumun bütün yıkıcı güçlerini de hazırlamasıdır. Daha önce yine Mücadele Birliği’nde yayımlanan çeşitli yazılarda, bu, özellikle: 1-) Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği sıçramalı çöküş süreci, 2-) Bu sürecin uluslararası proletaryaya ve devrim güçlerine, devrimi zafere taşıyabilmenin yeni olanaklarını yarattığını, yaratacağını, 21. yüzyılın sosyalizmin zafer yüzyılı olacağı biçiminde belirtilmişti.

Sermayenin kaptanları, bütün güçleri ve olanaklarıyla emperyalist-kapitalist sistemin dağıtılmasını, çözüldüğünü durdurabilmek, ellerinden kaçan üretici güçleri ve dünyayı yeniden ele geçirebilmek, ABD hegemonyasının çöküşünü durdurabilmek ve daha güçlü biçimde yeniden kurabilmek amacıyla, 11 Eylül’le birlikte 3. Dünya Savaşı’nı başlattılar. Bu savaşın

ön cephesi olarak Afganistan ve Irak işgal edildi. Ancak bu yetmedi. Bu nedenle savaşın ön cephesini genişletmek amacıyla “Büyük Ortadoğu Projesi” (BOP) adını verdikleri bir saldırı planı ortaya attılar. İstanbul’da yapılan bu NATO Zirvesi’nin gündeminde de ağırlıklı olarak bu konu

vardı.

Bu planın ilk saldırı alanı olarak seçilen Afganistan ve Irak’ın yanı sıra, uzun yıllardan beri süregelen savaş nedeniyle en az onlar kadar önemli üçüncü bir ülke de Filistin oldu. Özellikle Filistin ve Irak’ta etkin bir biçimde süren halk savaşının bugünkü durumu önem kazanıyor. Bu nedenle bu iki ülkedeki halk savaşının bazı yönlerine kısaca değinmek gerekiyor.

Filistin’de Son Durum

ABD-İsrail ya da aynı anlama gelmek üzere Şaron-Bush ikilisi, Filistin Devrimi’ni ezmek amacıyla bir adım daha attı: işe “kendi çocuklarının” başını yiyerek başladılar; yani Hamas liderlerini birbiri peşi sıra katlettiler. Siyonizmin uygulamaya koyduğu ABD destekli bu suikast politikası, bunun devamı/parçası olarak uygulanan Filistin kentlerinin yıkılması ve katliam, bütün bunlar Filistin burjuvazisini daha da güçten düşürmek ve boyun eğmeye zorlamak içindi. Bu da ilk sonuçlarını verdi. Arafat birden bire yeniden “halk”ı hatırladı, halka sığınmaya yönelik söylemleri öne çıkarmaya başladı.

Şaron’un Gazze’den “tek yanlı çekilme” planı ise bütün Filistin yerleşim birimlerini, kentleri, köyleri birbirinden yalıtıp, her Filistin köyünü bir açık hava hapishanesi haline getirip, bütün Filistin örgütlerini dağıtmak, böylece Filistin Devrimi’ni boğmak amacıyla hazırlanmış bir plan. Asıl olarak Şaron’un geride bırakmak istediği Filistin, bütün insanlarıyla boyun eğmiş, evleri yıkılmış, kentleri harabeye çevrilmiş, tarım ve diğer üretim alanları yok edilmiş, tamamen kendisine muhtaç bir hapishaneler yığını.

Uzun bir mücadele birikimine ve deneyimine sahip olan Filistin devrimci örgütlerinde ideolojik olarak iki önemli eksiklik kendini açıkça ortaya koyuyor. Birincisi “ulusal birlik” anlayışları, diğeri ise güce göre politika belirlemeleri.

Hamas ve İslami Cihad gibi bütün gerici Arap rejimlerinin desteğini alan dinci örgütler, özellikle FKÖ’nün özerk yönetim süresince sürdürdükleri silahlı mücadele ile öne çıktılar. Sosyalist sistemin dağılmasıyla birlikte moral güç kaybeden Filistin devrimci örgütleri ise, ağırlıklı

olarak Filistin özerk bölgelerinde olmalarının (ki çeşitli Arap ülkelerinde mülteci konumunda kaldılar) getirdiği bir durumla karşı karşıyalar. Bu nedenle Filistin topraklarındaki mücadelede

etkili olamadılar. Bu durum onların kendilerini güçsüz görmelerine neden oldu. Ve bunun doğal sonucu olarak da ittifak arayışına girdiler. Ancak bunun yanı sıra, Hamas ve İslami Cihad gibi Filistin burjuvazisinin örgütleriyle birlikte davranmaları, etkinliklerini daha da zayıflattı. Tabii birlikte davranmalarında bu dinci-burjuva örgütlerin “güç”lü görünmelerinin de etkisi önemli.

Filistin devrimci örgütleri, birbiriyle bağlantılı bu iki zayıflıktan kurtulup Filistin burjuvazisiyle kapıştıkları anda Filistin devriminde yeniden hak ettikleri belirlenen güç konumuna geleceklerdir. Bunun yanı sıra, hem Filistin halkının, hem diğer Arap ülkelerindeki emekçi sınıfların etkin desteğini alacaklar, hem de dünya devrim güçlerinin önünde güçlü bir örnek yaratarak, devrimin ilerlemesini sağlayacaklardır.

Irak'ta Proletaryanın Önderliği Sorunu

Irak, Ebu Garib Cezaevi'ndeki işkenceler nedeniyle çok tartışıldı. Burjuva güçlerin, Ebu Garib'teki işkenceler üzerinden yarattığı toz-duman arasında asıl gözden kaçırmaya çalıştığı gerçeklik, işgalin kendisi oldu. Öncelikle belirtmek gerek en büyük işkence, işgalin kendisidir. Bir ülkeyi işgal etmek, o ülkenin bütün doğasına, doğal zenginliklerine ve insanlarına tecavüzdür, işkencedir. Oysa burjuvazinin çeşitli kesimlerince körüklenen zindanlardaki işkence “münferit mi, sistematik mi?” tartışmasıyla, bütün bir ülkeye yapılan tecavüz ve işkence gizleniyor. Elbette tutsaklara yapılan işkence bir insanlık suçudur, caniliktir; ama hiçbir şey, emperyalist katillerin bir ülkenin bütününe yönelik yaptığı saldırıyı gizleyemez. Zindanda yapılan işkence karşısında nasıl insanların duyguları kabarıyorsa, aynı şekilde bir ülkenin işgal edilmesi de duyguları kabartmalıdır. Zira emperyalizmin bütün tarihi soykırım, yağma, tecavüz ve işkence tarihidir.

Irak Halk Savaşı açısından, bugünkü durum, kendi içinde büyük bir zaafi taşıyor. Bu da bu savaşın bugünkü düzeyde, sadece işgale karşı veriliyor olmasıdır. Şunu belirtmek gerek; emperyalizme karşı mücadele, aynı zamanda işgale karşı mücadeledir; ama her işgal karşıtı mücadele emperyalizm karşıtı mücadeledir. İşgale karşı verilen mücadele, savaş, iki temel perspektifte verilebilir. Birisi, burjuvazinin şu ya da bu kesiminin önderliğinde, inisiyatifinde, ki bu mücadelenin zafere ulaşması yani işgale son vermesi, işgalciyi kovması halinde bile, em-

mekçi sınıflar ve proletarya açısından köklü bir değişiklik olur.

maz. İkincisi ise, proletarya öncülüğünde, çağımızın gerçeğine uygun biçimde, sınıfsal kurtuluş temelinde verilen mücadeledir. Zafere ulaşmasıyla beraber, emekçi yığınların sadece işgali sona erdirmekle yetinmeyip, kendi iktidarlarını gerçekleştirmele- rine bağlı olarak sosyalizme yönelimiyle ortaya çıkar.

Bugün Irak'ta süren mücadelede, Irak proletaryası ve emekçileri de yer almakla birlikte, henüz kendi hegemonyasından, kendi inisiyatifinden bahsetmek olası değildir. Bu nedenle, Irak'taki halk savaşı, başta da belirttiğimiz gibi, kendi içinde ciddi bir zaafi da barındırıyor.

Kafkasya'da Darbenin Arka Planı

Kafkasya'daki durum ise, yine Büyük Ortadoğu Proje'sinin bir parçası olan planlamalarla yeniden düzenleniyor. ABD emperyalizmi, bir süre önce Gürcistan'da, “sivil bir darbe” gerçekleştirerek Eduward Şevardnadze'yi iktidardan uzaklaştırıp, yerine uşakların uşağı Saakaşvili'yi getirdi. Hemen arkasından Acarya özerk bölgesinde aynı oyun tekrarlandı. Şimdi de Osetya'da uygulanmaya çalışılıyor.

Sonuç olarak; ABD emperyalizminin doğrudan denetim altına aldığı, almaya çalıştığı bu bölgeler, onun için birkaç açıdan önemli. Öncelikle, ABD hegemonyasına boyun eğmeyen Rusya ve Çin'in bu bölgelerin ABD egemenlik alanı haline gelmesiyle birlikte, kuşatılıp denetim altına alınmasıdır. Bu, uzun vadede kendisine boyun eğmelerini sağlamak için uygulamak istediği planın bir parçasıdır. Elbette enerji yataklarının burada olması da etkilidir; ancak bütünlüklü ele alındığında BOP'un asıl amacı çökmekte olan ABD hegemonyasının ve emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü durdurmak, daha güçlü biçimde yeniden kurabilmektir.

BOP benzeri planlar başka yerlerde de uygulanmaya çalışılıyor. Örneğin, “Plan Kolombiya” bunun ne anlama geldiğini en açık biçimde gösteren son olay. ABD'nin yetiştirip finanse ettiği Kolombiyalı paramiliter-faşist gruplardan birinin, daha geçen ay, Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez'i öldürmek ve Venezüella'da yarım kalan karşı-devrimci darbeyi gerçekleştirmek üzere gönderildikleri Venezüella'da yakalanmalarıyla açığa çıktı. Aynı biçimde Amerikalılar anlaşması gibi, Küba ve Venezüella başta, Latin Amerika'da ABD'ye boyun eğmeyen bütün ülkeleri sıkıştırmak, tam bir kıskaç içine almak için günde- me getirilen planlar olduğu biliniyor.

ABD hegemonyasıyla birlikte, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü durdurmaya yönelik bu planlar ortada. “Terörizme karşı savaş” adı altında, “kitle imha silahları” yalanlarıyla besleyip, BOP'larla, Amerikalılar anlaşmalarıyla, Plan Kolombiya'larla vb. büyüttüğü, dünya proletaryası ve halkların devrimci yürüyüşüne karşı sürdürdüğü 3. Dünya Savaşı, daha ilk adımıda, Afganistan ve Irak'ta ilan ettikleri yalancı zaferlere rağmen ciddi bir karşı koyuşu ve direnişi de yarattı.

Dünyanın her yerinde milyonlarca insan, daha Irak işgalinden önce harekete geçti. Şimdi bu mücadele hem kendi deneyimlerinden öğreniyor, hem de genişleyerek bütün kıtalarda sürüyor. Bu da emperyalizmin, sermayenin bütün planlarına, bütün çabalarına karşın çöküşlerini daha da derinleştirip büyütüyor.

Halkların ve proletaryanın ileri yürüyüşü her yerde sürüyor. Kazanan proletarya ve sosyalizm olacaktır.□

ULUSAL SORUNUN FAY HATLARI

DEP’li eski vekillerin ulusal sorun konusunda, egemen sınıflar katında uzlaşma arayışları sürüyor. Böyle bir uzlaşmanın, Kürt halkının ezilen ulus konumunu nasıl pekiştireceğine ilişkin, yeterince yazıldı-çizildi. Şimdi, yaşanan son bir aylık olayların ışığında, böyle bir uzlaşmanın mümkün olup olmadığına bakalım.

Geçen hafta Ankara’da, Washington Lokantası’nda eski DEP’li vekiller, Kürt halkının temsilcileri olarak, İstanbul’u cehenneme çeviren NATO Zirvesi’nin yorgunluğunu üzerlerinden yeni atan Avrupa Birliği ülkelerinin büyükelçilerine yemek verdiler. Davete ilişkin ayrıntıları açıklayan Leyla Zana, şöyle diyor: *“masa örtüleri ve çiçeklerde beyazı seçerek siyasette yeni bir sayfayı ve arınmış bir siyasal duruşu sembolize etmek istedik.”* Avrupa tekellerinin iyi eğitilmiş diplomasi kurtları, beyaz masa örtülerindeki diplomatik gizemi çözememiş olacaklar ki, DEP’lilere, arınmış siyasal duruşun simgelerle değil, *“açık ve şüpheye yer bırakmaksızın teröre karşı çıkmak”*la mümkün olacağını dile getirdiler. Bu adamlar, incelik kadar küstahlık için de eğitim alıyor olmalılar!

Arınmış bir siyasal duruşun ideolojik zeminin nasıl hazırlandığına birazdan değineceğiz. Ama önce bu durumun, güncel-pratik anlamı üzerinde duralım. Bu, geçmişte yaşanı-

lanları unutmak anlamı taşıyor. DEP’liler, on yıl haksız yere zindanda kalışlarını unutacaklar, Kürt halkı kayıplarını, acılarını, akıtılan kanı, yakılan köyleri unutacak. Yeni bir sayfa açıp, geçmişini unutarak yola devam etmek gerektiğini düşünen burjuvazinin bir kesimi de bu tavra destek sunuyor. TÜSİAD’ın yan kuruluşu TESEV’in hazırladığı raporda, Kürt halkının anayasada azınlık statüsünde yer alabileceğini belirtirken; F. Altaylı, M. Ali Birand gibiler benzer açıklamaların yanında, Güney’deki Kürt federasyonunun Türkiye’ye bağlanmasını tartışıyorlar. TESEV’in raporundan hemen sonra, Zana ve arkadaşlarının bu kuruluşu ziyaret etmeleri, arınmak ve geçmişini unutmak konusunda ortak paydalar bulunduğuna işaret ediyor.

Egemen burjuva sınıfın saflarında bu konuda bir netlik; ortak irade yok. Gazetelerin başlıklarına bakmak bile yeterli. Radikal, Posta, Milliyet ayrı telden çalıyor; Tercüman, Türkiye, Gözcü gibileri ayrı. Birinde DEP’lilerin demeçleri, diğerinde “Şehit Aileleri”nin... Bu kesimlerin devlet içindeki gücü, askeri ve sivil bürokrasi, kendi duruşunu diplomatik sembollerin ve tartışmaların ötesine çoktan taşıdı. Ve Kürt Halk Hareketi’ni dört bir yandan kuşatmak için pratik faaliyetini hızlandırdı. Kürt sorunu söz konusu olduğunda, tüm çelişki ve çatışmalarını bir kenara

birakan İran-Suriye-Türkiye ve Irak’ın kukla yöneticileri, Ulusal Kurtuluş Hareketi(UKH)’ne karşı aynı anda harekete geçti. Suriye, tüm Kürt partilerini yasakladı; İran, sınır bölgelerinde askeri operasyonlarını hızlandırdı. Türkiye, bu konuda Sistani ile görüştü; Talabani, uzun yıllar sonra ilk kez açık açık “PKK bizim düşmanımız” yönlü demeçler vermeye başladı. Sınırların ötesindeki kuşatmaya içten kuşatma çabaları da eklendi. Korucular, özel timler tarafından organize edilen ‘terörü telin’ mitingleri, ardı ardına Diyarbakır, Batman gibi illerde gerçekleştirildi. Genel Kurmay adına yapılan açıklamada: *“Bu destek kesintisiz ve etkili olarak sürmeli”* denilirken, korucuların bu içler acısı mitingleri, “bölge halkının teröre karşı öfkesi” olarak sunuldu. Aynı açıklamada Genel Kurmay, “bürokraside ortaya çıkan tereddütler”den bahsederek, *“devletin bütün kademelerinin kararlılığının sergilenmesi çok önemli”* diyerek, ‘geçmişini unutmak’ yanlısı burjuva kesimlere de açık tehditlerde bulunuldu.

Egemen burjuva sınıfın saflarında ortaya çıkan bu ayrışma, tehditler ve açık gözdağı vermeleri de içeriyor. Temmuz başında Van valisine yapılan bombalı saldırı bu yönlü değerlendirilmeli. DEP’lilerle görüşen, zaman zaman halka Kürtçe hitap eden bu vali şahsında, en geri düzey-

de de olsa bu uzlaşma arayışına girenlere gözdağı oldu. Vali Tan, mesajı iyi almış olacak ki, kendini ziyarete gelen Hilmi Özkök karşısında esas duruşa geçip “*vatandaşlarımız teröristleri boğacak, gözlerini oycak*” diyerek kükrüyordu.

Bugüne Biçim Veren Geçmiş Birikimdir

Bugünün küçük yararlarına geleceğin büyük hedeflerini feda edenler, elbette, en geride olsa da bir uzlaşmayı isteyen burjuva kesimi, “savaş rantçısı” kesimin karşısında desteklemeyi savunacaklardır. Burada, feda edilen büyük hedef, bir halkın tam hak eşitliğidir. Sorunun politik-güncel yanı şudur ki, arınarak ya da geçmiş, yaşananları unutarak bir uzlaşma mümkün değildir. Çünkü geçmişte yaşananlar, bugün yaşanan ulusal sorunun nedeni değildi ki, unutulunca sorun çözülsün. Yaşanan tüm o çatışmalar, hapishaneler vb. bir sonuçtu. İç savaş sürecinin bir sonucu. İç savaşa ilişkin, onun derin ekonomik ve siyasi nedenlerine ilişkin çokça yazıldı. Bir kez daha tekrar etmeye gerek yok. Yalnızca şu eklenebilir: Yalnızca ‘arınarak’, ya da unutarak, iç savaşı ortaya çıkartan nedenleri yok edemezsiniz. Ne DEP’liler başarabilir bunu, ne de aynı düşüncede olan burjuvalar. Esasından, en geri noktada uzlaşmaya varmaya çalışan güçler, temel aldıkları sınıf ve topluluklara egemen değiller. UKH, yüzlerce kez ilan ettiği halde silahı ve silahlı aygıtları terk edebildi mi? Burjuvalar, karşı-devrimi, yaralarından ve korkularından koruyabildiler mi? Burjuvazinin, devrim belasından kurtulmak amacıyla attığı her geri adım, karşı-devrimi çözdü, güçten düşürdü.

Hürriyet gazetesi yazarlarından C.Ülsever “*yaraları ve korkuları taze bir toplum*”dan söz ediyor. Bunun anlamı açık. Sermayenin çevresinde kümelenen karşı-devrim, devrim korkusundan hiç kurtulamadı; büyük yaralar aldı, siyasi yıpranmış-

lık ileri düzeylere vardı. Bu nedenle, karşı devrimin aktif toplumsal tabanında erimeler oldu. Devrimin baskısıyla çatlayan karşı-devrimin siyasi blokunu bir arada tutan esas harç, şovenizm, eski gücünü yitirdi. Daha geniş kitleleri kapsayacağı düşünülen “AB üyeliği hedefi”, yeni ideolojik kılıf oldu. Böylece devrimin baskısıyla nefes almak için atılan küçük adımlar, “AB istediği için yapıyor” görüntüsüyle sunuldu. Fakat bu durum karşı-devrim cephesi içindeki çelişkileri daha belirgin, suyun yüzüne çıkardı.

Şovenizm ve militarizm birbirini besler, biri diğerinin varlık koşuludur. Burjuvazi, yaralarından ve korkularından kurtulmak umuduyla “AB vizyonu”na sarıldı ve şovenizm yedeğe çekildi. Ama, militarist kurumlar, bütün gücüyle ayaktaydı. Üstelik, yaşanan bir iç savaş, bazen artarak, bazen daha düşük yoğunlukta, tüm toplumu etkilemeye devam ediyordu. İç savaş sürdükçe militarizm, karşı-devrimin temel ve yönetici gücü olmaya devam eder. Askeri-sivil militarist burjuva güçler, iç savaş sürdükçe egemenlik haklarından vazgeçmezler/vazgeçemezler.

İç Savaştan Başka Yol Yok

İç savaşta tek dayanak militarizm olduğu sürece, kendi hakkını isteyecektir. İ. Başbuğ, Genel Kurmay adına açıklama yaparken, “*bütün devlet kurumlarının ve sivil toplum örgütlerinin kendilerini desteklemeleri*”ne ne denli önem verildiğini belirtiyordu. Militarizm, burjuva toplumun korkularına, geçmiş unutmaya hazır burjuvalar ise, toplumlarının yaralarına hitap ediyor. Korku, yara ya baskın gelecektir. Şovenizmin önüne çıkartılan “AB vizyonu”, daha şimdiden toplumda yıpranmaya başladı. Bu ‘vizyon’un en büyük destekçisi olduğunu açıklamaktan kaçınmayan DEHAP bile, geçen aylarda üst üste AB’yi protesto eden eylemler yapmak zorunda kaldı. Burjuvazi iç savaşı bitirebilmek amacıyla AB’ye

kapağı atmak istiyor. AB ise, iç savaş bitmeden Türkiye’yi içine almayı istemiyor, çünkü iç savaş militarist kurumların, dolayısıyla ABD’nin kurumsal işbirlikçilerinin AB’ye taşınması demek. Tarafları, tehditlere, zora, hatta açık çatışmaya sürükleyen bir çelişki. ‘Geçmiş unutmak’la, ‘arınmış siyasi duruş’la, uzlaşmayla aşılamayacak bir çelişki. Bu çelişki, burjuva cepheyi ne denli etkiliyorsa, küçük-burjuvalar cephesini de o denli etkiliyor.

UKH, ortaya çıkışından bu yana, en büyük yalpalamalarını yaşıyor. Çift taraflı bir baskı altında. Bir yanda devrimin baskısı, öbür yanda burjuvazinin. Bir yanda ateşkesi bozup, devlet kurumlarına doğrudan saldırılar düzenliyor, öbür yanda bilimsel sosyalizmle hiçbir alakasının kalmadığını göstermeye çalışarak, iktidar için savaşmadığını ilan ediyor. Bir yanda ancak ANAP gibi partilere yakışacak bir program, diğer yanda gerilla varlığı ve faaliyeti. Devrim ve iç savaş derinleştikçe, küçük-burjuva politikasının bu yalpalamaları daha da artacak, olağanüstü biçimlere varacaktır. ‘Arınmış siyasal duruş’ ne denli mümkün değilse, bu duruşun ideolojik zemini olarak ortaya atılan ‘devrim-iktidar’ı dışlayan söylem, o denli yaşamın gerçekliğiyle bağdaşmaz.

Toplumsal devrim sürecinde, bu türden yalpalamalar kaçınılmazdır; dahası devrimin güçlü, kararlı ve etkileşimli oluşuna işaretler. Bu denli büyük yalpalamalar yaşanmadıkça, küçük-burjuva politikasının peşine takılan kitleler toplumsal devrim bilincine ulaşamaz. Eğer konu, ulusal sorunla, ezilen bir halkla ilgiliyse, enternasyonalist proletaryaya düşen görev, kararsızlıkları, sabırla ele almak, “*bu yalpalamaları kendi deneyimiyle aşmayı bizzat proleter olmayan emekçi kitlelere bırakmak*”tır. (Lenin)□

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 406. Gününde

Ölüm Orucu Eyleminin 1 Yılı Geride Bırakan Remzi Aydın'ın Yoldaşına Yazdığı Mektubu...

Merhaba Hevalim

Yine hafta sonu ve ben mektuplara gömülmüş durumdayım. Kimseyi habersiz bırakmak istemediğim için yazıyorum ha yazıyorum. Kısa da olsa mutlaka yazıyorum. Bu hafta Sarıgazi taraflarından gençlerden epey mektup aldım. Onları yanıtıyorum. Hem de tek tek, her birine ayrı yanıt veriyorum. İşin kolayına kaçmadan. Bu arada siz de uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim.

Sıcaklarla aranız nasıl bu aralar, burası da sıcak oluyor. Yine de katlanılmaz bir sıcakla karşılaşmadım henüz. Birkaç kez çok sıcak oldu, ama onu da atlattık. Havada esinti olduğu sürece kaldığım yer cereyan yapıyor ve rahatlattıyor, günde de 2 kez duş alıyorum. Bol bol çay ve soğuk içecek içiyorum. Yoksa şeker ve sıcak kavurup atacak beni. Bu sayede yazın önemli bir bölümünü atlattık sayılır. Bir de artık zamanımın büyük bir bölümü yatakta geçmekte. Yelpazem de var. Sıcaklayınca yelpazeleniyorum. Ayaklarımda ise yanma var, bu yanma havanın sıcaklığı ile doğru orantılı. Her zaman yanıyor ama sıcaklık arttığında katlanılmaz bir hal alıyor. Ayaklarımı da sıcaklardan korumaya çalışıyorum bu arada.

Yatakta oturduğum yerden mektupları yanıtıyorum. Nazım'ın Memleketimden İnsan Manzaraları var, onu o-

kuyorum. Gazetelere bakıp radyo dinliyorum. Radyoyu neredeyse hiç kapatmıyorum. Tv'den de uzak kalınca radyoya yoğunlaştım. NTV Radyo, Anadolu'nun Sesi, Özgür Radyo, Alaturka FM gibi kanallar buldum, onları dinliyorum.

Sağlık durumumda ise bir değişiklik yok. Aynen bildiğiniz gibi. Bu hafta yine hastaneye gidip geldim. Yine aynı muhabbet. Doktorlar Ölüm Orucu'nu hastalık olarak görüp tedavi etmek isteyince, ben de Ölüm Orucu'nun hastalık değil eylem olduğunu hatırlatıyorum. Sanırım yakında hastaneye götürürler beni. Burada daha fazla tutmazlar. Camdan cama selamlaşır özlem gideririz.

Demek mahkemeye gelememiştin. Ben de göremediğimi düşünmüştüm nedense. Görüşeceğiz. Rüyalarda da olsa görüşeceğiz yoldaşım. Zaten ben sizden hiç ayrılmıyorum ki. Her zaman birlikteyiz. Piknik fotoğraflarına bakarken ben de pikniğe gitmiş kadar oldum doğrusu.

Canım yoldaşım, sen oradaki tüm yoldaşlara sevgi ve selamlarımı iletirsin. Hepinizi çok ama çok seviyorum. Sevgi özlem ve bağlılıkla sınırsız kucaklıyorum.

DAİMA

Remzi

İzmir'de Afiş Asan Okurumuz Gözaltına Alındı

30 Temmuz günü İzmir/Çiğli'de Y.E.Mücadele Birliği'ne ait "Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 400'lü Günlerinde-Ölüm Orucu Sürüyor" afişi asan 4 okurumuza polisler saldırmış ve Behlül Ocak zorla gözaltına alınmıştır.

Devletin, zindanlarda devrimci tutsakları teslim almaya yönelik saldırıları son dönemde giderek yoğunlaştı. Devrimci tutsakların sahiplenilmemesi için suskunluk fesadıyla Ölüm Orucu Eylemi etkisizleştirilmeye çalışılmaktadır.

Baskılar, zindanlardaki devrimci tutsakları sahiplenmemizi engelleyemedi ve engelleyemeyecek. Mücadeleleri mücadelemizdir. Gözaltına alınan okurumuz derhal serbest bırakılmalıdır!

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!**

400. GÜNDE TAKSİM'DE EYLEM

sın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarının yazılı olduğu kuşlar attık.

Ölüm Orucu eyleminin 400. gününde olan TKEP/Leninist davası tutsağı Remzi AYDIN için Taksim’de meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdik.

29 Temmuz Perşembe günü saat 20.30’da Galatasaray Lisesi’nin önünden başlayan meşaleli yürüyüşümüzde “Remzi Aydın Ölüm Orucu’nun 400. Gününde” pankartı açtık. “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz” sloganları atarak İstiklal Caddesi boyunca yürüdük. Üzerinde Remzi Aydın’ın resminin de bulunduğu “Ölüm Orucu Sürüyor”, “Zindanlar Yıkıl-

Sloganlarla ve meşalelerle süren yürüyüşümüzde yolumuz polis tarafından Büyükparmakkapı Sokak önünde kesildi. Taksim Meydanı’na kadar yürüyerek orada basın açıklaması yapacağımızı, buna kararlı olduğumuzu söyleyince polis müdahale etmeye kalktı. Bunun üzerine elimizdeki meşalelerimizi müdahaleye hazırlanan çevik kuvvet polislerinin üzerine fırlattık. Bir anda oluşan çatışma ortamında, 3 arkadaşımız maruz kaldıkları şiddet sonucu yaralanarak gözaltına alındı.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz ki, baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz, ölüm orucu eylemi, zafere ulaşana kadar sürecektir.

**REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

**DE TAK
(Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)**

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın gündeme gelmesiyle birlikte zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik yeni bir saldırı dalgasının kapıda olduğu görülmeye başlandı. Aslında yeni olan devletin devrimci tutsaklara saldırısı değil, bu on yıllardır sürüyor; yeni olan devletin bu saldırılarına hukuksal kılıf bulma çabasıdır. Şimdi artık katliamlarını deyim yerindeyse kitabına uyduracak; yaptıkları tüm uygulamalara yasal dayanak gösterecekler.

Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı meclis alt komisyonunda bekliyor. Meclisin açılmasıyla birlikte görüşülecek öncelikli maddelerden biri olan bu yasa tasarısı büyük bir ihtimalle yasalaşacak. Burjuvazi böylece zindanlarda yıllardır gerçekleştirmeye çalıştığı "düş"ünü hayata geçirme fırsatı bulacak!

Burjuvazi işçi sınıfı ve emekçilere karşı yürüttüğü savaşın zindan cephesinde mevzilerini tahkim ederken, devim cephesinin artık vakit geçirmeye tahammülü yoktur. Gelişmeler, Ölüm Orucu eylemini sürdürenlerin haklılığını gösterdi. 19 Aralık katliamı bir sürecin sonu değil, başlangıcıydı. Bu süreç hala devam ediyor. Burjuvazi dört duvar arasında devrimci kanı öğüt-meye hiç ara vermedi. Bugüne kadar 117 insanın ölümsüzleşmesi burjuvaziye yetmedi. Açık ki, burjuvazinin zindanlardaki devrimci tutsaklara saldırısına karşılık olarak bugün zindanlarda yapılan tek devrimci eylem, Ölüm Orucu eylemidir. Ve eğer burjuvazi bugüne kadar daha büyükçe kapsamlı saldırılara girişemediyse bunun tek nedeni sürmekte olan Ölüm Orucu eylemidir.

Devrim cephesi, şimdi mevzilerini yeniden tahkim etmek zorundadır. Sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi şu anda en ileri mevziyi temsil ediyor. Zindanlarda bu yeni süreci karşılayacak örgütlenme biçimleri yaratılmak zorundadır. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu, yeniden gündeme alınmalı ve somut olarak oluşturulması için gereken adımlar atılmalıdır. Bu önümüzdeki süreci tek cepheden ve örgütlü karşılayabilmek için hayati önemde bir girişim olacaktır. Elbette 19 Aralık öncesine oranla bunu yapmakta epeyce güçlüklerle karşılaşılacaktır; ama önemli olan istemek ve yapmak için harekete geçmektir.

Zindanlarda devrimci bir cephenin oluşturulması dışarıyı da harekete geçirecektir. Hatta dışarıda benzeri bir platformun oluşturulması için içeriyi beklemeye de gerek yoktur. Varolan devrimci tutsak aileleri örgütlenmeleri hemen bir araya gelebilir ve belli başlı ilkeler etrafında bir örgütlenme ve mücadele hattı oluşturabilirler. '96 Ölüm Orucu sırasında dışarıda devrimci ailelerin oluşturduğu DETUDAP (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu) iyi bir deneyimdi. Öyle fazla ayrıntılarda boğulmayan, her yapının kendi bağımsız örgütlülüğünü koruyarak, asgari müştereklerde bir araya geldiği bir platform oluşturmak çok zor olmayacaktır.

Zindanlardaki Tek Tıp Elbise saldırılarını da, Yeni Ceza İnfaz Yasasını da geri püskürtecek olan devrimciler arasındaki birliktelik olacaktır. Devrimci tutsaklar hiçbir koşul altında TTE giymeyeceklerdir. Baskıyla, işkenceyle zorla giydirmeye çalıştıklarında bu mavi kefeni yırtıp atacaklardır. Onların kararlılığına uygun şekilde davranış da harekete geçecek, devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliği oluşturulacaktır. Bu sürecin ortak göğüslenmesi, saldırılar karşısında tek bir cephenin oluşması, üzerinde yaşadığımız topraklardaki devrim mücadelesini daha da yükseltecektir.

**YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

SİZLERE İNAT YAŞAYACAĞIZ!

Kürdistan'da, yıllardır süren iç savaşın sonuçları, süreç sertleştikçe ortaya çıkıyor. 1990'dan bu yana, K.Kürdistan'da 3.700 köy zorla boşaltılmış ve onlarca yakılıp yıkılmıştır. İnsanlar, işkencelerden geçirilip, zindanlara atılmıştır.

Ateşkesin bitmesiyle, Kürdistan yine abluka altına alınmış, köyler, jandarma tarafından zorla boşaltılmaya başlanmıştır.

Ağustos ayının sonlarında, Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı, Ilıcak (Germav) köyü, jandarma tarafından zorla boşaltılmıştır. 51 hanelik köyde, 343 insan köyün 600 metre ilerisinde hayat mücadelesi veriyor. Kendi olanaklarıyla çadırlar yapıp, çaresiz bir şekilde orada konaklamışlar. Yaşadıkları yerde, ne elektrik ne su ne de tuvalet var. İnsanca yaşama dair hiçbir şey yok! Kış başladığında, ne yapacaklarından habersiz şekilde, yaşam mücadelelerini sürdürüyorlar. Jandarma, bütün onur kırıcı saldırılarına devam ediyor.

Bütün bunlar, ezen ve ezilenler arasındaki sınıf mücadelesidir. Kürt halkı, bu acıları yaşıyor ve taniçlik ediyor yıllardır. Yaşananlar iç savaşın sonuçlarıdır.

Kürt halkının kurtuluşu devrimdedir. Bütün acıların, işkencelerin, savaşın, yıkımın, ölümün olmayacağı bir sistem var! Sosyalist sistem! Sosyalizm, bir insanın, insanca yaşayabileceği, kendi kültürünü, dilini özgürce yaşayacağı tek sistemdir. Sosyalist sistem, işçilerin kendi sistemi, kendi iktidarlarıdır.

Kapitalizmin egemen olduğu bir yerde, insanca yaşam yoktur. Özgürlük ve barış da yoktur. Kürt halkı, "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş" şiarını her zaman öne çıkarmalıdır. Çünkü özgürlüğün başka yolu yok!

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
İktelli**

Ezilen Ulus Olmayı Doğru Anlamak

TRT Kürtçe yayına başladı. Bu, Kürt halkı arasında, dil kurslarının, cd'lerin vb. yarattığı etkiden daha farklı bir etki yarattı. Sermayeye; attırdıkları her adımdan sonra kameralara yansıyan seslerinde ve bakışlarındaki "vardık-varız" haykırışından farklı olarak, bu sefer, taşıdıkları mağrurluk çok açık olarak görülebiliyordu. Ve ezilen ulus olmanın gerçekliğine bir kez daha tanık olduk böylece.

Bu, sadece, aptal kutuda onbeş dakika boyunca kendi dillerini duymanın yarattığı bir duygu değil. Bu, TRT'de yani Türkiye Radyo ve Televizyon kurumunun bir kanalında, devletin kanalında, kendilerini onlarca yıldır ezen, asimile eden bir ulusun en üst organına ait bir kanalda kendi dillerini duymanın yarattığı bir duygudur. Yıllardır, "Kürt yoktur, onlar dağ Türkleridir, Kürtçe yoktur" diyerek ezen ulusa, bunun aksini söyleyenlere her türlü zoru devleti aracılığıyla uygulayan ulusa, şimdi, kendi devleti eliyle Kürtçe yayın yaptırmanın verdiği bir duygudur. Hiç şüphe yok ki, o onbeş dakika boyunca Kürt halkı, aptal kutudan gelen sesleri ve görüntüleri değil; varolma mücadelelerinde yitirdikleri ve yitirmekte oldukları canlarının şen ve inançlı seslerini duyuyorlardı. Anılarına gidiyor, Kürtçe konuştukları ve Kürt olmaktan ısrar ettikleri için genciyle yaşlısıyla geçtikleri işkence tezgahlarını, yedirilen dışkıları, kıro diye aşığılanmaya çalışılmalarını, katledilen yakınlarını, yakılan evlerini, telef edilen hayvanlarını vb. bir çok şeyi hatırlıyorlardı. Ve ödedikleri bu bedellerden aldıkları güçle, haklı bir mağrurluğu ve teslim olmayan bir halkın haklı gururunu yansıtıyorlar-

Lenin'in formülasyonunda ezen ulus komünistlerinin payına düşen, ulusların kendi kaderini tayin hakkını ayrılma hakkı da dahil, koşulsuz kabul edilmesi ve ezen ulus içinde ısrarla bunun anlatılması gerektiğidir. "Büyük" ulus düşüncesinin her türlü tezahürüne karşı, tavizsiz mücadele edilmesi gerektiğidir.

dı kameralara.

TRT Kürtçe yayına başladı ve bir kez daha görüldü ki, ezilen ulus olma, sadece siyasal bir sorun değildir. Bu aynı zamanda, sosyal sonuçları olan bir sorundur. Ezen-ezilen ulus devrimcileri, demokratları, emekçileri, bunu, hiç değilse şimdi, Kürt halkının kameralara sevinç ve gururdan ağlamaklı bakan gözlerinden anlamalıdır. Sadece onbeş dakikalık bir yayının, neden milyonlarca insanda aynı duyguyu hem de böyle sine yoğun bir şekilde oluşturduğu üzerine düşünmelidir.

Bu adımların önemsizliği, Kürt halkını aldatmaya ve sermayeye peşkeş

çekmeye dönük olduğu, her an geri alınabilirliği üzerine çokça yazılıp çiziliyor. Ve doğrudur da. Hatta, tüm bunları söyleyenlerin farkında olmadığı kadar doğrudur. Toplumsal devrim günceldir. Sermaye, devrimi engellemek için bu adımları atmak zorunda kalıyor. Ama, Kürt halkına akıl vermeye kalkışanların hiç biri, bunun farkında bile değil. Onlar, devrimin geri düşüşü üzerine halkların geriliği üzerine "teori!" yapmakla meşguller. Buna rağmen yazıp çiziyorlar. Olsun. Ama bir konuya değinilmiyor. Sermayenin atmak zorunda kaldığı bu adımlara Kürt halkının verdiği tepkiyle bir kez daha görülen şey, ezilen (ve tabii ki ezen) ulus olmanın sosyal sonuçlarının olduğuna ve bunun siyasal mücadeleye nasıl yansıdığına ve aslında, böylece, ezen ulusa ait olmanın sosyal sonuçlarının var olduğu gösterilmiş olunuyor.

Ezilen ve ezen ulus olmanın sosyal sonuçları olacağını, Lenin, büyük bir netlikle görmüş ve belirtmiştir. Ezilen ulusun ne zaman ulusal kazanımları gündeme gelse, Lenin'den sürekli olarak, tüm ulusların sıkı birliğine dair yerleri alıntılanlar; sosyal-şovenizmlerine Lenin'i şahit tutmaya çalışanlar, biraz da olsa, Lenin'in bu yöndeki uyarılarına dikkat etseler ne iyi olur.

Lenin'in ulusal soruna ilişkin yaklaşımı bütünlüklüdür. Gelenekler, eğitim vb. yollarla nesiller boyu aktarılan hayaller, duygular, düşünüş tarzlarıyla şekillenmiş ezilen ve ezen ulusun bu sosyal yapısı dikkate alınmadan, ulusal sorunun çözümlenemeyeceğini orta-

ya koyar.

Ezilen-ezen ulus durumu bir siyasal eylem sonucu olmuştur. Ve kendi sosyal sonuçlarını doğurmuştur. Bu durum bir kere doğduktan sonra, bu duruma son verecek siyasal eylem, bu sosyal sonuçları dikkate almadan başarıya ulaşamaz. Bunun içindir ki, Lenin, genel geçerli şatafatlı sloganlara karşı çıkmış, hepimiz komünist değil miyiz demagojisini elinin tersiyle itmiş ve ezen-ezilen ulus komünistlerine ayrı ayrı görevler düştüğünü belirtmiştir.

Lenin'in formülasyonunda ezen ulus komünistlerinin pa-yına düşen, ulusların kendi kaderini tayin hakkını ayrılma hakkı da dahil, koşulsuz kabul edilmesi ve ezen ulus içinde ısrarla bunun anlatılması gerektiğidir. "Büyük" ulus düşüncesinin her türlü tezahürüne karşı, tavizsiz mücadele edilmesi gerektiğidir. Lenin, Marx'ın yaklaşımının devamcısıdır. Lenin'in bir anlatımı, iki komünist önderin yaklaşımını da ortaya koyar.

"Marx, tanıdığı sosyalistleri, kendi deyimiyle 'yoklama', bilinçlerini ve inançlarını sınama adetindedir. Lopatin'le tanıştıktan sonra Marx 5 Temmuz 1870'de Engels'e, genç Rus sosyalisti hakkında son derece gönül okşayıcı bir değerlendirme yazdı, ama şunu ekledi:

"Zayıf nokta: Polonya. Burada aynen bir İngilizin İrlanda hakkında konuştuğu gibi konuşuyor."

Marx, ezen ulus mensubu bir sosyaliste, ezilen ulusa ilişkin tavrını soruyor ve hemen egemen ulusların (İngiliz ve Rus) sosyalistlerinin genel hatasını açığa çıkarıyordu, 'büyük güç' burjuvazisinden devralınan önyargıların usandırıcı tek-

rarı." (Seçme Eserler 283)

1870'den 2004'e, 130 yılı aşkın bir zaman geçse de, halen, sosyalistlik iddiasında olanların yumuşak karmıdır ulusal sorun. Küçük-burjuva sosyalistleri, burjuvazinin aşıladığı önyargılarla, düşünce tarzlarıyla, duygularıyla ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanıdıklarıyla başlayan, ama ile devam eden ve birlik olmanın nimetlerinin anlatımıyla biten sözlerine devam ediyorlar. "Hepimiz kardeşiz" diyerek, ezen ulusun literatürünü devam ettiriyorlar. Böyle yaparak, ezilen ulusun güvensizliğinin sosyalistleri de kapsamasına neden oluyorlar.

Sermayenin atmak zorunda kaldığı adımlarla, bir kez daha, ezilen ulus olmanın yarattığı manevi bir şekilleniş olduğu görülmüş ve Leninistlerin bu konudaki hassasiyetlerinin doğruluğu anlaşılmıştır. Leninistler, bunu her zaman dikkate aldı ve almaya devam edecektir. Kürt halkını sermayenin oyunlarına karşı uyarma görevini yerine getirirken, aynı zamanda ve daha çok olarak da ezen ulus bilincine karşı mücadele edecektir.

Che, dünyanın neresinde olursa olsun, bir insana yapılan haksızlığı yüreğinde hissetmeyen devrimci olamayacağından bahseder. Dünyanın herhangi bir yerinde değil, hemen yanı başımızdaki; birkaç insanın değil, milyonlarca insandan oluşan bir ulusun acılarını, özlemlerini, ödediği bedelleri yüreğinde hissetmeyen biri komünist olabilir mi peki? Denizlere idam sehpasında, "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadelesi" dedirten, bu komünist özdür işte. Ve Deniz olmak, bu özü kavramayı gerektirir...

"Patronların En İyisi Bile İşçi Sınıfının Düşmanıdır"

Merhaba,

Ben Antalya'ya sezonluk çalışmaya giden, bir Leninist işçiyim. İki aydır, burada bir burjuvanın otel inşaatında çalışıyorum. Burada, Türk ve Kürt işçiler var. Ben, bu işçilere burjuvaların ne kadar iki yüzlü olduklarını anlattığımda, kimse inanmıyordu. Bizim patronun çok iyi bir insan olduğunu söylüyorlardı. Ama gerçek çok çabuk su yüzüne vurdu. Çünkü, inşaat bittiği gün, çalışan işçilerin kaldığı çadır ve barakalar söküldüğünde, çok geç kalınmıştı. Bütün işçilerin ne yatacak yeri, ne yıkanacak duşları kalmıştı. Herkes, spor kompleksinde toprakların üzerinde yattı. Aslında buradan da çıkaracaklardı ama birkaç gün daha bize ihtiyaçları vardı ve emeğimizin karşılığı olamayacak kadar az olan paramızı da henüz alamamıştık.

Aynı gün akşam konuştuğumuz işçiler bana hak vermeye başladılar ama yapacak, bir şey kalmamıştı. Üretimden gelen gücümüzü bu saatten sonra kullanma şansımız yoktu.

Ama umarım ki, bu, orada olan işçilerin aklından hiç çıkmaz. Çünkü, patronların en iyisi bile işçi sınıfının düşmanıdır. Bunu hiçbir emekçi asla unutmamalıdır.

**Yaşasın İşçileri Mücadele Birliği
Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği**

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
Antalya**

Tekstilde Fırtına Kaçınılmaz

Bu günlerde Türk sermayesinin bir bölümünde acınası bir feryat yükseliyor. Dünya Ticaret Örgütü'nün (DTÖ) aldığı bir kararla 2005'te tüm dünyada tekstil kotalarının kalkacak olması bu soysuz ucubelere ecel terleri döktürüyor.

DTÖ (o zamanki adıyla GATT), 1993'te Uruguay'daki toplantısında 2005 yılında dünya genelinde tekstil ticaretinin serbestleşmesi kararı alırken hesapta Çin'in DTÖ'ye üye olacağı yoktu. Çin'in 2001 yılında DTÖ'ye üye olmasıyla, özellikle ekonomisini daha çok tekstil üretimine ve ticaretine dayandıran ülkeleri tam bir panik havasına soktu. Şimdi 2005 yılıyla birlikte 360 milyar dolarlık dünya tekstil pazarı için kıran kırana bir ticaret savaşı yaşanacağı bekleniyor.

Rekabet kapitalist ekonominin en katı yasasıdır. Üretimde ve pazarlara ulaşımında en avantajlı kapitalistler, rekabet gereği bu avantajlara sahip olmayan kapitalist işletmelerin mahvı üzerinden yükselir. Tekstil ticaretinin serbestleşmesiyle birlikte, dünyanın en ucuz emek gücü pazarına sahip Çin'in, bu avantajıyla dünya tekstil pazarının çok büyük bölümünü ele geçireceği şimdiden görülüyor. Öyle ki tekstil kotalarının kalkmasıyla birlikte, Çin tekstil ürünlerini dünya pazarlarına sunduğunda, birim fiyatında yüzde 60 gerileme yaşanacağı ve Çin'in, dünya tekstil pazarındaki payını yüzde 30'lardan yüzde 70'lere yükselteceği tahmin ediliyor.

İşte Türk tekstil kapitalistlerinin şu günlerde feryat etmesinin nedeni: 2005 yılında tekstil kotalarının kalkmasıyla iç ve dış tekstil pazarını Çin ve Hindistan gibi rekabette daha avantajlı ülkelere kaptırma korkusu. Bu, Türkiye gibi, tekstil sektörünün ihracat ve istihdamın (dolayısıyla ekonominin) motoru olduğu ülkeler için ekonomik yıkım anlamını gelir.

Şimdi Türkiye tüm enerjisiyle bu kıyamet alametini erteletmek için uğraşiyor. İçinde ABD'nin ve AB ülkelerinin tekstil üreticilerinin de bulunduğu 47 ülke, tekstil kotalarının kaldırılmasını 2005'ten 2007 sonuna ertelenmesi için DTÖ anlaşmasına göre 2008'e dek Çin'den ithalata karşı fiyat (ucuzluk) ve kalite sınırlaması getirmeyi planlıyor.

Türk sermayesi can havliyle bu yıkıma karşı önlem arayışlarını sürdürürken daha tekstil kotaları kalkmadan bazı kategorilerde alış pazarını Çin'e kaptırmaya başladı. Yüzde 33'ne sahip olduğu ABD bornoz pazarının yarısını Çin'e kaptırdı. Kendi iç pazarında da durum pek farklı değil. İç pazarın tekstil ürünlerinden oyuncağa kadar ucuz Çin malı istilasına uğradığına dair haberler çok sık burjuva medyada işleniyor.

2005'te dünya genelinde tekstil kotalarının kalkmasının bir sonucu Türk tekstil sermayesinin önemli bir kısmının yıkımı ise, diğer bir sonucu da, bu sektörde çalışan yüz binlerce tekstil işçisinin

sokağa atılmasıdır. Türkiye genelinde tekstil sektöründe çalışan 2 milyonun üzerinde işçi var. Tekstil sektöründeki bir kriz, bu sektörde çalışan işçilerin yığınlar halinde işlerinden kovulması, yani yaşamdan kovulması anlamına gelir.

İşte bizim asıl ilgilenmemiz gereken olgu da budur: Sayıları milyonları bulan, örgütlenmeye ve harekete geçmeye hazır tekstil işçilerinin taşıdığı devrimci barutun 2005 sonrası olası bir tekstil kriziyle tetiklenmesi.

Tekstil işçileri günümüz şartlarında dahi örgütlenmeye ve harekete geçmeye hazırdır. Çalışma koşulları çok ağır. Hiç-

bir sosyal güvenceye sahip olmadan, karnını bile doyurmaya yetmeyecek kadar düşük ücretle 14-15 saat çalıştırılıyorlar. Soysuz ucube patronları tarafından yerlerini her an almaya hazır büyük işsiz kitlesi tehdidiyle iliklerine kadar sömürülüyorlar. Tekstil işçilerine dayatılan bu yaşam ve çalışma koşulları onu patlamaya hazır bir barut fıçısı haline getirmiştir. 2005'te dünya genelinde tekstil kotalarının kalkmasıyla yaşanacak bir tekstil krizinin onu patlaması kaçınılmazdır. Bu öfkeli işçi kitlesinin harekete geçmesi halinde burjuva sistem açısından yaratacağı yıkımı hayal etmek zor olmasa gerek.

Bu işçi kitlesinin kendiliğinden saflarımıza katılacağını düşünecek kadar saf olmadığımızı göre, biz Leninistler açısından asıl sorun bu devrimci potansiyelle bugünden, vakit kaybetmeden güçlü bağlar kurmaktır. Tekstil işçileri örgütlenme ve bilinç bakımından Türkiye işçi sınıfı içerisinde en geri kesimlerini oluşturuyor. Bu geri yönlerine rağmen son dönemde dağınık da olsa giderek artan sayıda çeşitli taleplerle işyeri eylemleri gerçekleştiriyorlar. Diğer yandan bu sektörde çalışan işçilerin büyük bir kısmı sert iç savaş koşullarında yetişmiş ve buna göre bilinci şekillenmiş Kürt işçilerden oluşuyor. Kürt işçiler bir kez harekete geçince devrimci araçlardan başka araç tanımayacağı ve direk faşist devleti temellerinden yıkmaya daha hızlı yöneleceği açıktır. Bu devrimci karakterleriyle diğer işçiler içerisinde sürükleyici bir güç olduğu gözden kaçırılmamalıdır.

Önümüzdeki yıllarda tekstil sektöründe yaşanacak yıkımı sendikal mücadele alanı içerisinde çözülebilecek bir sorun değildir. Tekstil atölyelerinin çoğunluğu fasona dayandığı için dünya ticaretinin bu ölümcül rekabeti karşısında ayakta kalmasının tek koşulu şu andaki ücretlerin yarı yarıya düşürülmesi olacaktır. Şu andaki sefalet ücretinin bile yarısına razı olmaya hazır bir sınıf yok. Çünkü bundan daha aşağısı köle gibi çalışarak açlıktan ölmeye eş değer. Sınıfı kurtaracak olan artık kapitalist rekabet karşısında ayakta durmak değil, bu rekabeti ortadan kaldırmaktır. Yani kapitalist üretim ilişkilerini parçalamaktır. Tekstil işçileri için başka yol yok.

Mevcut durum örgütlülük ve deneyim birikimi göz önüne alındığında, tekstil işçilerine bu bilinç yalnızca dışardan verilir. Kendiliğindenliğe bırakıldığında sendikal bir çözümün olmayan bir hareket baştan yenilir ve çözümler. Oysa proletaryanın devrimci sınıf partisi daha bugünden tekstil işçilerinin yanında olduğunu göstermeli, gelecekte yaşanacak krize ilişkin onları aydınlatmalı, bu krizin nasıl devrimci bir potansiyel taşıdığı açık ve somut olarak anlatılmalıdır. Böylesi bir fırsatı bugünden gören ama bu fırsatı değerlendirmek için elinden geleni yapmayan bir parti devrimci iktidar yüzü göremez □

Nükleer Santraller Yine Gündemde

Kısa bir süre önce, nükleer santrallerde ihale aşamasına gelindiği açıklandı. Nükleer santraller projesi yeni değil. Bir çok defa gündeme gelmiş, ihale aşamasına kadar varmıştı. Ama gerek buna karşı mücadele edenlerin gerekse de ekonomik krizlerin etkisiyle daha ötesine gidememişlerdi. Ama hiçbir zaman vazgeçilmedi. Bu ısrarcılık, sermayeyi buna yönlendiren köklü nedenlerin olduğunu gösteriyor.

Daha önce defalarca gündeme gelmiş olması nedeniyle, hem de çeşitli ülkelerdeki nükleer santral kullanıcılarının dünya çapındaki sonuçları nedeniyle, bu konuya hiç de yabancı değiliz. Hemen hemen bir çok yönüyle tartışıldı. Biliniyor.

Bilim insanları, nükleer santrallerin canlılar için ne kadar büyük bir tehlike potansiyeli yarattığını hem teorik olarak hem de pratik örnekleriyle ortaya koydu. Çernobil kazasının hem anlık hem de onlarca yıla yayılan öldürücü etkilerini bilim adamlarından; bitkiler, hayvanlar, insanlar ve canlıların yaşam kaynakları üzerine etkilerini ortaya koyan belgesellerden ve bizzat yaşayarak biliyoruz. Karadeniz halkı, bu kazanın etkisiyle maruz kaldığı radyasyon sonucu, on yıllardır kanserin pençesinde ölüyor. Bugün ateşli bir şekilde nükleer santralleri savunan sermaye ve siyasal temsilcileri ise on yıllardır, bu ölümleri sessizlik içinde geçiştiriyor. Geçişirmekle de kalmadı, yalanlar söyleyerek radyasyonlu gıdaların satışını sürdürdü ve sadece Karadeniz halkının değil tüm emekçilerin bu felaketten etkilenmesine neden oldu. Nükleer santral kazalarının, insana önem vermeyen bir toplumsal sistemde yıkıcı sonuçlarının ikiye üçe katlanacağı böylece ispatlanmış oldu.

Yine bilim insanları, yaşadığımız topraklardaki enerji kaynaklarının zenginliği, başta da hidroelektrik potansiyeli nedeniyle nükleer santrallere gerek olmadığını defalarca ispatladılar.

Aynı şekilde, ekonomistler, nükleer santral yapımının ve işletmesinin hidroelektrik santrallere ve diğer enerji kaynaklarına oranla, hiçte ucuz olmadığını ortaya koyuyorlar. Ve bu projenin, uluslararası enerji tekellerine milyonlarca dolar aktarmaktan başka bir anlam gelmeyeceğini söylüyorlar.

Öyleyse neden, halen nükleer santraller gündeme getiriliyor? Büyük enerji te-

kellerinin, onların işbirlikçilerinin ve bu ihalelerden rüşvet alacakların-alanların, bu konunun sürekli gündemde kalmasını sağladığına kuşku yok. Ama bunlar tek neden değil. Azami karın peşinde koşan kapitalistlerin ve uşaklarının yeni bir yağma gerçekleştirme isteği kadar önemli bir etken de; işbirlikçi sermayenin ve ordusunun nükleer silah elde etme isteğidir. Nükleer silah teknolojisinin geliştirilmesinin ön adımı olarak, nükleer santraller düşünülmektedir.

İşbirlikçi tekeli sermayenin Pakistan, İsrail ve ABD ile olan siyasal, ekonomik ve askeri ilişkileri; öte yandan, uyuşturucu kaçakçılığı gibi nükleer silah teknolojisi kaçakçılığının önemli bir kısmının da bu topraklar üzerinden gerçekleştirildiği (ki daha yakın zamanda Libya, Pakistan'dan aldığı kaçak nükleer silah parçalarının Türkiye'de, Türk mühendislerince birleştirildikten sonra ülkesine getirildiğini açıkladı) dikkate alınır, işbirlikçi tekeli sermayenin alt yapısına kavuştuktan sonra nükleer silah üretimine hızla yönelmesinin oldukça kolay olacağı görülüyor.

Bu durum, nükleer santral yapımına, sadece, santralde meydana gelebilecek bir kazanın yaratacağı felaketler ve bunun kapitalizm altında çok daha büyük olacağından dolayı değil; nükleer silah yapımı da gündeme getireceği için karşı durulmasını gerektiriyor.

Sadece egemen olduğu topraklarda ki komünist, devrimci ve yurtsever harekete karşı değil, bölgedeki tüm devrimci gelişmeler karşı büyük bir düşmanlık ve saldırganlık sergileyen sermayenin, nükleer silahlara sahip olması, karşı-devrimin bölgedeki katliamcı gücünün artması anlamına gelecektir. Bölge devrimi için ciddi bir tehdittir bu.

Böylesi bir güce erişen sermaye, aynı zamanda, bölgede daha saldırgan politikalara yönelme cesaretini de kendinde görecektir, dış savaşlar -haksız savaşlar- içinde yer almaya istekli hale gelecektir.

Hem canlıların yaşamına hem de insanlığın kurtuluş mücadelesine yönelik böylesi ciddi bir saldırı karşısında; devrimci proletarya, emekçi sınıflar ve önderleri, şimdiden harekete geçmelidir. Yeşiller, çevreciler gibi burjuva hareketlerin kapitalizmin yarattığı yıkım karşısında çaresiz olduğunun açığa çıktığı günümüzde; çevresel ve siyasal sonuçları olacak böylesi bir girişimin, sermaye düzenine karşı mücadelenin vesilesi haline getirilmesinin koşulları her zamankinden daha fazladır.

Komünist hareket uzun zamandır, ajitasyon ve propaganda çalışmasında; kapitalizmin doğayla birlikte insanlığı da yok oluşturmaya götüreceğine ve buna son vermek için komünizme yönelmek gerektiğine

dikkat çekiyor. Sermayenin bu girişimi, komünistlerin fikirlerinin daha geniş kitlelere ve daha etkin bir şekilde ulaşmasının olanaklarını yaratıyor. Nükleer santrallere karşı verilecek mücadelede etkin şekilde yer alarak, bu mücadelenin sisteme karşı mücadele haline dönüşmesi için şimdiden hazırlıklar yapılmalıdır. Sergilenecek pratiklik, komünistlerin, insanlığı kurtuluşa götürecektir bütünlüklü dünya görüşüne sahip tek siyasal hareket

Wall Street'e Kur Yapan Kerry ve İŞÇİLERİN DERİNLEŞEN SEFALETİ

Deidre Griswold*

Bush hükümetinin “yoksulu soy, zengine yaltaklan” politikasına karşı etkili vuruşlar yapmak için bundan daha uygun bir dönem, hiç olmadı. Sorun, bunu kimin yapacağı.

Elbette John Kerry değil. 3 Mayıs tarihli Wall Street Journal'daki bir makaleye göre, o şimdi dev tekellerle cezbedici bir saldırı hazırlığında. Kerry, Bush'un başkanlık kampanyasına akandan daha büyük bir parayı kendine çekeceğini umut ediyor.

Washington ve Wall Street'in gözdesi analizcilere göre, ekonomi iyi durumda. Başarı kıstasları nedir? Dev şirketlere ve yatırımcılara para akıyor, karlar yükseliyor ve borsa altı ay önceki seviyeden daha yüksekte. Fakat, yarattığı bütün zenginlikler kapitalist sınıf tarafından paylaşılan onmilyonlarca işçinin yaşamsal sorunlarla karşı karşıya kalması için, bu balona küçük bir sürtünüş yeterli olacak.

Barınmayı ele alalım. 2 milyon aile, sokakta kalmamak için federal devletin kira yardımlarına (8. madde diye bilinir) bel bağlıyor. Barınma harcamalarına bağlı olarak ücretler düşüktüğü, bu sayı büyüyor.

Bush yönetimi, yerel barınma programlarında kullanılan devlet fonlarında indirimler getiren yeni kefalet sisteminde değişiklikler yapacağını duyurmuş bulunuyor.

Örneğin New York kentinde yoksul ailelere verilen barınma

yardımlarında, bu yeni ya-

sayla 55 milyon dolar kısıntı olacak. Bütçe ve Po-

litika'ya ilişkin öncelikleri belirleyen müdür-

lük, bu yıl içinde, kes-

intilerin yüz milyon-

larca doları bulacağını açıkladı. Bu kesin-

tiler, sırasıyla, emlak-

çılarının, kefaletli kira-

ların sayısını dondur-

maya zorlayabilir. Ki-

racılardan daha fazla

para talep etmek durumunda

kalacaklar ya da 8. Madde çıktığı-

ndan bu yana geçen 30 yılda görülmeyen başka

şey olabilir: yetersiz yardım fonu yüzünden, devletin süb-

vansane ettiği evlerden kiracılar çıkarılabilir.

Bu yeni yasanın yürürlüğe girmesiyle, sokaklarda yaşamaya mecbur edilen evsiz ailelerin sayısında hemen bir yükseliş bekleniyor. Bunun, yetişkinlerin ve özellikle çocukların üzerinde nasıl fiziksel ve ruhsal sarsıntılar yaratacağı ise ölçülemiyor.

Tüketici Borçları

1 Trilyon Dolara Ulaştı

Gelir basamağının azıcık üstünde bulunan işçiler için de gelecek hiç parlak değil. İster bir evde apartmanda ya da karavanda olsun, kafalarını sokup yaşayabilecek bir yere sahip olmayı başaranlar, derin bir borç batağında. Ve ipotek oranları yeniden yükselmeye başladı.

Virjinya, Aleksandra'da Amerikan İflas Enstitüsünde araştırma görevlisi olarak çalışan Roger Whelan, “*İpotekli borçlanmalar hariç, tüketici borçları son on yılda iki katına çıktı, aynı dönemde kişisel tasarrufların oranı %5.8'den %2'ye geriledi.*” diyor.

Bir düşünün; 2002'nin ve 2003'ün Ekim ayları arasında, her 73 aile fertlerinden biri, yani 1.66 milyon insan, iflase sürüklendi. Nisan ayında, ev ipoteklerini saymasak, tüketici borçlarının toplam miktarı, bu ülkede ilk defa 1 milyon doların

üzerine çıktı. Dört kişilik aile başına

ortalama 14 bin dolar. Bir taksit-

ten öbürüne koşan ve her öde-

me gününde açıklar veren in-

sanlar, yiyecek ve giyecek gibi

acil ihtiyaçları için, yüksek fa-

izli borçlar biriktiriyorlar.

Bir internet sitesinde ya-

ymılan anketeye göre, nüfus-

sun %23'ü, kredi kartlarının

daki limitin üzerinde harca-

ma yapıyor.

ABD nüfusunun

büyük bir çoğunluğunu işçiler ve ücretli

çalışanlar oluşturuyor- her ne kadar pat-

ronlar, sınıf bilincini bulandırmak için, da-

ABD'de 12 milyon kişi açlıkla karşı karşıya

WASHINGTON (MHA) - Dünyanın en gelişmiş ülkesi olarak gösterilen ABD'de Tarım Bakanlığı'nın yaptığı bir araştırmaya göre ülkede tam 12 milyon kişi açlık tehlikesi ile karşı karşıya.

50 bin kişi üzerinde yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre geçen sene boyunca 12 milyon ABD'li açlık tehlikesi ile karşı karşıya. Araştırma ayrıca bu 12 milyon ABD'linin yüzde 32'sinin geçen sene boyunca birden fazla defa yiyecek alacak maddi imkan bulamadığını ortaya koydu. Böylece üç seneden bu yana ABD'de açlık çeken nüfusun oranı düzenli olarak artış göstermiş oldu. Tarım Bakanlığının verilerine göre geçtiğimiz sene içerisinde 34,6 milyon ABD'li fakirlik sınırının altında yaşadı. Bu rakam 2001'e göre 1,7 mil-

yon artış gösterdi.

ABD'de nüfusun bir kısmı fakirlik içerisinde yaşarken öte yandan nüfusun büyük çoğunluğunun problemi şişmanlık. İstatistiklere göre ABD'de yetişkinlerin yüzde 65'i, çocukların ise yüzde 13'ü aşırı kilolu.

ha

iyi ücret alan işçileri "orta sınıf" diyerek bilinçli bir politika izliyor olsa da- bu böyle.

Örgütlenin ve Savaşın!

İşçiler ücretlerinde ve haklarında kısımtılar yapmak için sürekli baskı yapan patronlara karşı örgütlenmeli ve mücadele etmelidirler. Fakat İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra %40'a varan sendikalaşma oranı, bugün %12 civarında. Sendikal örgütlenmedeki düşüşle birlikte çalışma koşulları ve ücretler de düşüyor.

Örneğin Minnesota'da et paketlemede ücretler, 1982 yılında saat başı 17 dolarken, bugün 10 doların altına düştü. Endüstrinin bu kolunda yüksek sendikalaşma oranı vardı, fakat şirketler, yeniden yapılanma ve ölçek küçültme yoluyla, bir çok sendika şubesinin hakkından gelmeyi başardı.

Günümüz et paketleme işçilerinin çoğunluğu Latin göçmeni ve iş sırasında yaralanmalarla ölümler büyük bir hızla artıyor. Daha düne kadar sendikal hareket bu göçmen işçileri gerçekten görmezden geldi veya sendika yöneticileri tarafından iş için rakipler olarak görüldü.

Ama şimdi göçmen hakları için yola çıkan güçlü bir hareket, bir çok sendikayı değiştirdi. Minnesota Beef Industries'de çalışan paketleme işçileri UFCW adlı bir sendikaya katılmayı oylamak üzereler. Geçenlerde bu sendika, çalışanlarının sağlık sigortalarını kaldırmak isteyen Kaliforniyalı üç süper market

zincirine karşı diş diş bir mücadele vermiştir. Endüstrilemiş bir çok ülkede işçiler sadece sendikal haklar kapsamında bir sağlık sigortası için değil, ama aynı zamanda ulusal sağlık alanında da haklar elde ediyorlar. Ama bu işçilerin örgütlü ve militan olduğu yerlerde meydana geliyor.

Bush hükümetinin öncelikle kendi destekçileri olan en büyük şirketlerin kasalarını doldurduğunu ve geçmişte kazanılan ne kadar sosyal hak varsa rafa kaldırmaya çalıştığını, şu anda bilmeyen yoktur. Peki ya Kerry, o bu konularda hangi konumda?

"Ben Amerikan İş Dünyasının Dostuyum"

Kerry, Wail Street Journal'a 3 Mayıs'ta bazı bölümlerinin yayımlandığı bir röportaj yaptı. İşte orada yazılanlardan bazıları:

"En önemlisi ve gerçekten üzerinde durulmasını gerektiğini düşündüğüm şey, Amerikan ekonomisinde bugünün en büyük kamburu sağlık alanındadır. Bugün Amerika'da kişi başına sağlık için 4887 dolar ödeme yapıyoruz..."

"Şimdi ben Kanada'daki sağlık sistemini istemiyorum. Pazar ilkelerine bağlı, serbest pazar rekabetine odaklı bir sistem düşünüyorum. Çok güçlü dinamiklere sahip. Halk farklı farklı yollarla bu ihtiyaçlarını karşılayacak. Amerikan iş dünyası sunduğum bu sistem karşısında beni alıkışlayacaktır..."

"Amerikan iş dünyasının dostu olduğumu düşünüyorum. Kişisel olarak sanıyorum ki, iş dünyası için bu hükümetten çok daha etkin olacağım, çünkü bu hükümet, ticaret üzerinde yıllar yılı çok uğraşarak başardığımız konsensüsleri çarçur ediyor. Ve iş yapmak için dünyada sahip olduğumuz ilişkileri de çarçur ediyorlar. Dünyadaki Amerikan yatırımlarının kaybolmasına neden oluyorlar. İnsanlar bizimle iş yapmak istemiyorlar. Bunun bedeli çok ağır oluyor..."

"İnanıyorum ki, pazar alanları açmakta, tarafsızlık zemini yaratmakta ve iş dünyası için bir elçi gibi çalışmakta çok daha fazla atılmı olacağım..."

Ve kuşkusuz Kerry, Irak'a daha fazla asker göndereceği ve ABD'nin çok uluslu şirketleriyle büyük petrol tekellerinin çıkarlarını korumaya adayacağı konusunda ant içeriyor. Bütün bunların bedelini ödeyen kim? Ailelerinden koparılan, sömürgeci bir işgalde savaşmaya ve ölmeye gönderilen gençlerin dahil olduğu aynı işçi sınıfı.

Kapitalist egemen sınıfın bir dostunun kurduğu uşaklardan oluşan bir hükümetten ABD işçi sınıfına hayır gelmez. Şimdi, sendika kasalarından Kerry'nin kampanyasına milyonlarca dolar akıtma zamanı değil. Şimdi grev fonlarını destekleme ve her iki politik partisyle birlikte zenginlere karşı kendi çıkarlarını savunmak üzere harekete geçmesi gereken milyonlarca örgütsüz işçiye ulaşma zamanı.

* 13 Mayıs 2004 tarihli Workers World dergisinden çevrilmiştir

Enternasyonalist Savaşçı, Ölümsüz Komutan: TEĞMEN ALİ

Cevat Saim Çelen, Antalya Gazipaşa'da THKO-MB saflarında katılmıştır mücadeleye. Çalıştığı bölgede insanlığın kurtuluşu için, sınıfsız sömürsüz bir dünya için sürdürdüğü kavgada sorumluluklarını en iyi şekilde yerine getirdi.

Daha sonra görev aldığı İzmir bölgesinde, 12 Eylül faşizminin İzmir İl Komitesi'ni ele geçirmesiyle birlikte kısa bir süre partisiyle ilişkisi kesilen Cevat Saim Çelen, yoldaşlarıyla tekrar ilişki kurduğunda Ortadoğu kapısı açılıyordu önünde. Artık bir gerilla olacaktı.

Tıpkı Denizler gibi Filistin eğitim kamplarında bulunan yoldaş, askeri yetenekleri ve üstün komünist kişiliğiyle öne çıkmış ve eğitmenlik yapmaya başlıyordu.

Türkiyeli, Kürdistanlı ve Filistinli gerillalar, yoldaşa "Teğmen Ali" ismini vermişlerdir. O bir komutandı, proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandıran bir komutan.

Bir çok çatışmaya girdi. Yaralandığı da oldu. 1984 yılında ayağına platin takıldı. Ama bu durum onu en ön saflarda savaşmaktan alkoymadı. O bir komünistti. Enternasyonalist bir savaşçı idi. Nerede ve nasıl olursa olsun savaşmaya hazırды. Nerede bir sömürü, zulüm varsa komünistler bunun karşısında olmalıydı. Durmak olmazdı. Tekrar ayağa kalktı ve saflarda yerini aldı. Gösterdiği başarılar sonucunda Lübnan Komünist Emek Partisi tarafından, Lenin nişanıyla onurlandırılmıştır.

Kendisi gibi TKEP'in enternasyonalist savaşçıları olan Mustafa Çetiner ve İmam Ateş'ten 4 yıl sonra, 11 Ağustos 1986'da Güney Lübnan'da, Filistin mevzisine yapılan bombardımanlar sonucu İsrail siyonizmi tarafından katledildi. Onun bedenini savaş uçağıyla yok edebildiler. Ama o sadece kendisi için yaşamamıştı. O ezilen halkların, sınıfların mücadelesini vermiş, emeğin iktidarı için savaşmıştı. Bu yüzden onu yok edemediler. Onu öldürmekle, ölümsüzleştirdiler.

Teğmen Ali yoldaşın mezarı Suriye- Şam'da çok sevdiği Filistinli iki gerilla ile birlikte Yermuk şehitliğindedir.

Cevat Saim Çelen yoldaş kavgamızın kızılığında yaşıyor.

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE
BİRLİĞİ!**

**YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

29 Temmuz TAKSİM

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR

17 Temmuz CEVİZLİBAĞ

